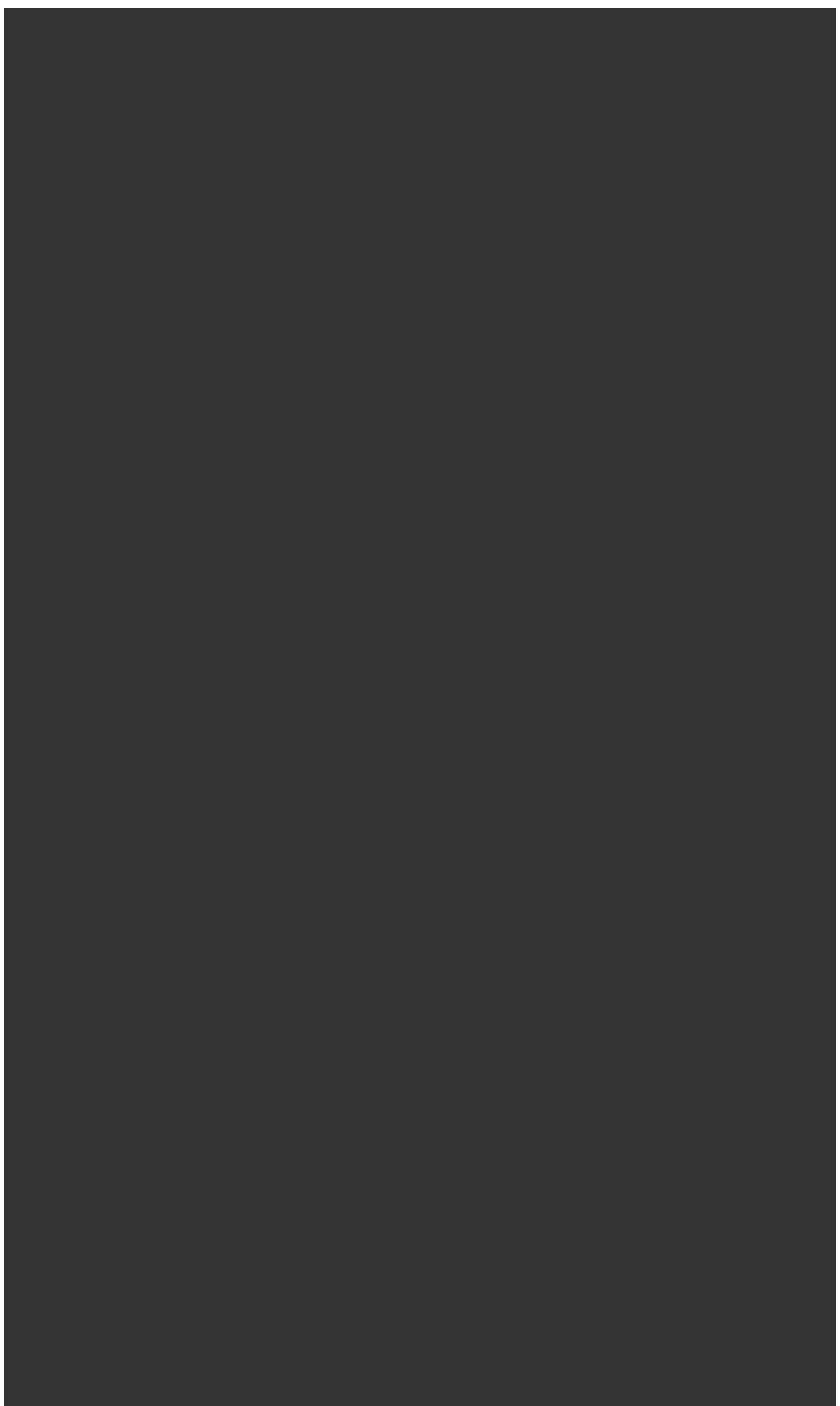
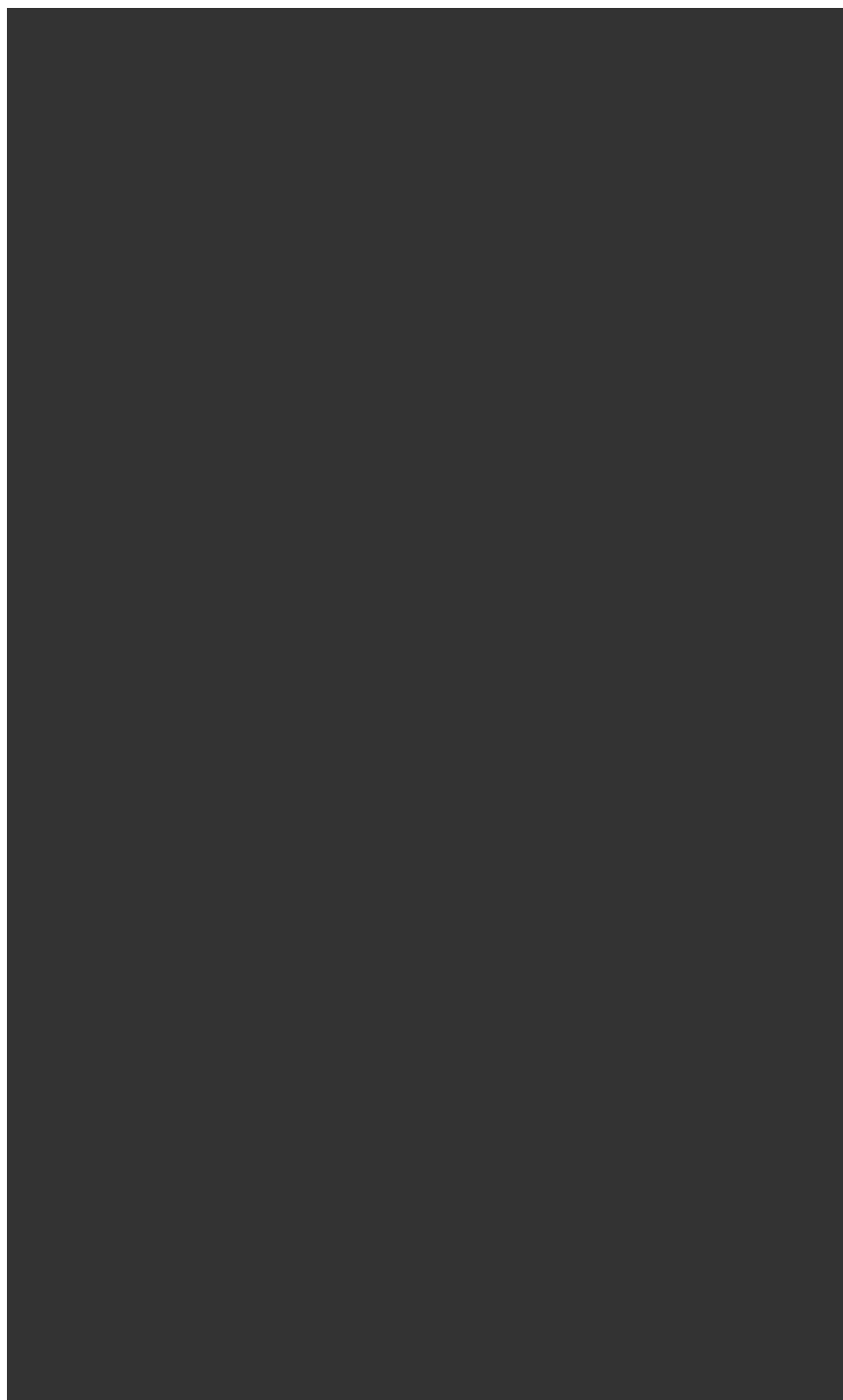

Tar Károly est

Ághegy Könyvek

Est

Tar Károly

felkészült és elmentett összes - verseiből

Válogatás Zathureczky Ildikó segítségével, a szerző szerkesztésében, számítógépes tördelésével és borítójával a következő megjelent kötetekből válogatva:

Gyászpárta (Erdélyi Híradó - 1965)

Üdv (Stúdium – 2000)

Létszám (Ághegy Könyvek - 2001)

És (Stúdium - 2005)

Itt és ott (Ághegy Könyvek - 2005)

és a Várad, a Helikon, az Erdélyi Toll, a Tetőn., az Ághegy, a Magyar Liget és más folyóiratokban megjelent versekből.

©Tar Károly
©Tar Zsuzsanna

Létszavak

Időszámítás

Tanít a múlt.

Öl a jelen.

Jövő életet.

Cserepek

Összetörnek vágyaink, jénai üvegtálak, kiálltak minden forráságot és csetepatét körülöttünk, fortyogott bennük az ízes élet.

Összetörik minden idő, szárnyas robot, irányítódobozát kezünkől kiejtve, káprázó szemmel nézünk a kormos végtelemben.

Összetörik az értelem is, mész keményedik agyáramok útjába, elrekeszt gondolatot és rajtunk a lékelés sem segít.

Összetört darabkákban lüktet bennünk az élet, kezéből kiejti a sors, s összetöri magát maga is.

Csupa cserép körülöttünk az aranyozott minden, a meszsi egész igézetében élve attól félünk, hogy végig ügyetlenkedve kell élnünk.

Összetört gondolatok, cserépdarabok az agyban villamossíniként csikorognak, kocsik siklanak sítíva a téli estékbe, a végtelenbe tűnnek és nem térnek vissza soha már akár-hogyan is akarjuk.

Összetörik majd a félelem is, galacsinokban torkollik torkunkban, lenyelhetetlen nagy csomókba dagad, homokzsákok halmaza a gáton, melyeket elsöprő örömeink elé rakunk bús pillanatözönöket felforgató viharok idején.

Összetörnek csontjaink, paripák alá gyűrt lóláb oszlopok, zuhanásoktól rettegve feltápáskodni már nem lesz erőnk, szertefolyva várjuk majd az erőtlen éveinkkel dördülő, a megváltó puskalövést.

Összetörnek kegyesen lassú, a végére tartogatott perceink is, emlékeink vitorláiról, a bennünk élő számítógép könyvtárába lecsúsznak visszhangtalan cselekedeteink szépre festett, visszagondolásainkban alig fakult sebtapasztai, s felfénylenek, mint az akaratlan búcsúzás az észbontóan izgalmas, utolérhetetlen ismeretlentől

Felelet

a vaskos diadalív alatt
dicsőségporban bokáig
nyárral ostromolnám a falat
toltam előttem sokáig

és él az asszony ott a falban
s vele sarc: az Ismert Katona
rossz-szerencse tartotta karban
jégkoporsón halál-lakoma

az értelmetlenségességben
kérdések darazsai zúgnak
fájón kéküllő messzeségben
tehetetlenségeim búgnak

menekülj emlékeid elől
- a bódító tavaszba rohant –
orkán akár az erdő ledől
múlt és keserv egymásra zuhant

mondd hát ki végre: ki vagyok?!
mit fájhatok magamnak magam
míg élek lázasan kifagyok
lehet magamról döntő szavam

azt az egyet még megérhetném
- bölcsnek utolsó lehelete -
másokkal magam megértetném
éltemnek volna felelete

Mondjuk

Mondjuk, tarka virág a lélek,
száll színe, szép szíppanata.
Mondjuk, kormoz a sötét: félek,
jövőknek nincs pillanata.
Mondjuk, a becsület: lobogó,
rajta hazugság címerek.
Mondjuk, a jó szívek dobogó,
színes, szerelmi színterek.
Mondjuk – mit összehordunk néha –
eljár a szánk, agyunk alatt.
Mondjuk, hogy nem hiszünk már léha,
szemünknek szentelt szófalat.
Mondjuk, csak mondjuk hát szüntelen:
jók vagyunk, jobbak lehetünk.
Mondjuk, szépen szólva, szenvtelen,
mert gyáván mást nem tehetünk.
Ezredvégi
Hiányzom, tehát vagyok.
Nyitva hagyott ablakok
a szívemben.
Lenne persze a jelen...
Sokan lennének velem
a réteken.
Virág nyílna a számban.
Lehetnék forró lázban
az eszetek.
Szerényen, nyilván mosolyt
szülnék ugye, vagy oszoljt,
vagy tótágast.
Most egy vagyok az egyben.
Sűrű rács a lelkemben
a messzeség.
Ezredvégi redőkkel,
s a sunyi vámszedőkkel:
semmik tükre.

Kenyérdúcos hajnalom

Kenyérdúcos hajnalom,
jöjj el értem nyugalom.
Tégy elém jó nagykaréjt,
ne féljem az üres éjt .

Létszakok

A felnagyelt évben

Évszakok

A sokszor felnagyelt létben

Létszakok

Különös évek

Különleges létek

Az idő sorjázó tükrei

Séta

Az erdő ültetett.
Az ösvény kijelölt.
A fakó idomított.
A lány szőke svéd:
unottan poroszkál lova
az autópálya mellett
kialakított műdombokon.
Tavasz dolgozik
testben és lélekben.
Bámulom békés világom,
és gondolataim ághegyén
reményügyeket babusgatok
csöndes holnapokról:
Legyen! – kívánom, mintha
magam volnék a soros Jóságos.
Az évszázadok óta összetört
lélegeztetőre kapcsolt természet
talán újraéleszthető.
A műdomb, műerdejének
ösvényén tova poroszkál
a bágyadt nap aranyát
hajában hordozó műlovas.
Állok a dombok között
kanyargó kerékpárút
fehér választóvonalán.
Mint íróasztalomon a rend,
valami arra ösztökél,
hogy munkába fogjak.
Európa fogalmát soronként
rendezettséggel töltöm vigyázva,
hófehérre takarított holnapokra
rovóm a kortyolni jó
béke álom-tiszta levegőjét.

Mindennapi kenyérem

anyanyelvem kenyérem
magam dagasztom
akad sütnivalóm bőven
magam eszem magam
kenyérem vizem házam
többedik nyelvem is velem
már nem nyelvelem hazám
házam a földet mely befogad
másságomat idegen nyelvestől
nevemet ékezetestől
á-t látom s mondhatom a b-t is
dúcát töröm és majszolom
morzsálni fölösleges napjaim
foszlósan mosolygó kenyérét
sütöm és mormogom minden Igém
között a keserűen szelídet
dobd vissza kenyérrel

Svédországi irigység ha mardos
szememben szital mészkőrengeteg
eléggé sohasem voltam harcoss
örömöm örök hamufergeteg

vizairrel viszem olcsó fapadon
taroltan dohos dadogó szavam
nem-ingem hittel szárad a fagyón
emésztetlen eszméktől forr hasam

Végszakok

Más színek
Még egyszer
Más szívek
Ezerszer

Itt és ott

1.

Itt más a táj, és más a tej
Itt másként fáj, és áll a fej
Itt más a víz, és más a fűz
Itt más a láz, és más a tűz

Ott más a volt, és más a vélt
Ott másként tűzték ki a célt
Ott más falak, és más fülek
Ott más romok, és más rügyek

Itt más a múlt, és más a holt
Itt másként hűl, és süt a hold
Itt más a vár, és más a vér
Itt más a baj, és más a bér

Ott másként sóhajt fel, ki fél
Ott másként reménylik a tél
Ott másként vár és forr a vér
Ott másként dül és más a dér

Itt más a zöld, és más a föld
Itt másként zeng, és reng, ha döng
Itt más a zár, és más a kár
Itt más a nyír, és más a nyár

Ott más sivít, és más virít
Ott másként jaj, ha rám pirít
Ott más a most, és más a mit,
Ott más a gyász, és más a hit

Itt más a száj, és más a táj
Itt másként fáj, ha szíved fáj
Itt más az agy, és más a fagy
Itt más a nagy, és más is vagy

Ott más a nép, és más a nap
Ott másként prédikál a pap
Ott más a cucc, és más a cél
Ott más a ránc, és más remél

Itt más a volt, és más a vélt
Itt másként élt, és mást remélt
Itt más kiált, ha más kiállt
Itt mást kívánt, ha más kívánt

Ott más a kedv, más a kotta
Ott másként szól minden nóta
Ott más a fény, és más a lég
Ott más a víg, ott más a vég

2.

Hol itt, hol ott
elhagyottan,
magam alatt
sokszor voltam
egyke.

Hol itt, hol ott
vertem tanyát,
míg vitt, s bontott
bennem hazát
a sors.

Hol itt, hol ott
haragudtam.
Lerítt rólam
gorombultan
a mersz.

Hol itt, hol ott
valaki bennem
egy dalt dalolt,
röpke merszem
ha volt.

Hol itt, hol ott
átgondoltan
szított, sodrott,
ha rád gondoltam,
a vágy.
Hol itt, hol ott
szerettem nő,
ki hitt, rontott.
Nevettem őt,
ha sírt.
Hol itt, hol ott
gyötört a félsz:
lennék egész,
hitehagyott
kétség.
Hol itt, hol ott
álmodtam már
mennyországot.
Magába zár
ki vár.

Ezredvégi

Hiányzom, tehát vagyok.
Nyitva hagyott ablakok
a szívemben.

Lenne persze a jelen...
Sokan lennének velem
a réteken.

Virág nyílna a számban.
Lehetnék forró lázban
az eszetek.

Szerényen, nyilván mosolyt
szülnék ugye, vagy oszoljt,
vagy tótágast.

Most egy vagyok az egyben.
Sűrű rács a lelkemben
a messzeség.

Ezredvégi redőkkel,
s a sunyi vámszedőkkel:
semmik tükre.

Kérvény

Tessék nekem visszaadni Mátyás király csizmáit, azt a kopott, de óriásoknak való tüneményes párat, amelyet öt évesen minden este megbámulhattam, Karolina- téri szuterénünkből lélegzetvételnyi szokellésre, az Óvár keskeny, vadas mártás illatú utcácskáján, apai engedély nélkül, vak vágóban trappolva az igazságos király sarki szülőházáig tartó nyáresti lila szürkületben, az ólomkeretes ablakon túli mennyországban pislákoló bársonyos gyertyafényig.

És visszakérem a Főtér sarkán bekanyarodó lovas szán karácsonyesti csilingelését, a pontyok farkcsapásait a gyarmatáru kereskedő üvegmedencés kirakatából, az Ellenzékét hallgatagon áruló öregasszony fakó mosolyát, a hirtelen tavaszokban zsongó Főtér korzózás-izgalmát, amikor az apró Ferencitestvérek a Kerekdombról kiskabátban, hideg szél, záporosó és vénasszony-zuhatag ellenére is, legalább egy körre lero-hantak, hogy velünk együtt megmutassák magukat a lányoknak, s azoknak, akik akkor, mert nagyon akartuk, szívből, szokásból, belénk nőtt szeretetből kolozsváriak lehettünk.

Kérem a Kismester utcai iskolám ingyen ebédjét és a német-órákat, a Fadrusz szobor pihentető árnyékát, s hat évüzeddel ezelőtti szülővárosom félszáznyi cukrászdáját, ahonnan nem hiányozhatott a tejszínhabos tejeskávé, a fényes barna briós, a krémes béles, a habos roló és a szavarin, amit rumos szíruppal bőven öntözött még a törzsvendég utcaseprőknek is a bőbitás cukrászkisasszony.

Kellene még persze a bolhás Munkás mozi, a Royal, a Bánffy palota udvarának közepén meghúzódó filmszínház Karády Katalin, Tom Mix és Zoro, meg a sétatéri fák mellett, papírhajómmal a Színkörig rohanó műpatak, az ezres nézőtérén a felsőerkély és az állóhelyi bámulat a cukorkákat dobáló nyüzsgő ripacsok komikuma, ahogyan elhittem nekik s macsul mai is, mert nem hiszem a szememnek, mert hinni akarom, hogy „Szép város Kolozsvár” pedig tudom, kik laknak a Szamosnál: félszázad alatt betolakodottak, szarkák, városiasodásra képtelenek.

Visszakérem a költészettel, a szókimondással és becsülettel rakott falakat, a hely szellemét, a fellegvári távlatokat, a

hóstát minőségét, a tizedeseket, a négynyelvűséget, a polgárok büszke fejtartását, a polihisztorok tiszteletét, a valóságos vallásszabadságot, az elűzött zsidókat, a kiárúsított szászokat és városunk világgá ment, félelmében kitántorgott őslakos családait.

Követelem saját magamat, azt, aki lehettem volna, adjanak magamnak vissza, s halottainkat a Házsongárdnak, emlékeinket vissza a nyomunkat keresőknek.

Lelkek párzása

Ki a Léthé vizét issza
Nem vágyik a földre vissza
Ezer évig barangolva
Kaptat fel a Parnasszusra

Ki holt lelkek közt éldegélt
És mindenmegismerést remélt
Hiába faricskált véleményt
Az igazságért keveset félt

Léthé partján ráérősen
Lelkünk százlábú kisszéken
Hol ezer évek bomolnak
Ott széplelkek párosodnak

Rongyos élet

Nem bírok már
a túlerővel
a pergő
villámló idővel.

Tágítanám
minden percem
mutogatnám
magam s merszem.

Máskor ásítózó,
várva várom:
ne ócska rongyként
bármi áron.

Tan

A semmi jön, örök a félsz.
A jelentől mit sem remélsz.
Itt is egy tan, ott is egy tan...
Összetörten, eltapodtan.

A mások dolgát folytatjuk.
A miénket mások.
A végtelenben kell
Megnyugvást találnunk.

Éltünk, és elmegyünk
Dolgunk-végezetlen.
Nyugodalmas ágyunk
Örökké vetetlen.

Elkenődött maszat

Elkenődött maszat minden locsogás.
Puhány voltunkból kiáll egy egy szó
keményen \neg beleveri nagy jómagát
minden aki hívatlan jóakaró.

Műtét

Szemlélődöm törpe tudatomban
Nem szeretek senkit magamnál jobban
És engem sem kell, hogy szeressenek
Áhítatos szerethetetlenek

Paradicsomot hazudó óhajlás
Elérhetetlen szép gondolat
Ma már senki sem figyelmez reád
Záporoz reánk proféta-fondorlat

Aranyfogakért a mások fogát
Egyszer sem kértem, nem törtem
Szememért a vérig sértett jogán
Mások szép szemét titkon sem reméltem

Tibeti hideget sem akartam
Elbambult tetű-szemlélődésben
Ne múltak el leheletnyi időm
Tétován a magamat-szülésben.

Homlokomon tudatos a redő
Évgyűrűimet magam rajzoltam
Szikémmeel jártam köröskörül
Daganataimat soká fontolgattam

Álmainkkal tele minden hordónk
Csordultig dagadt bennünk a képzelet
Felénél mindig több a hazugság
Tudat alatt is hamis a lélegzet

Látomások

1.

habruhába öltözött és visszarúgta
a csónakot a partról
kék lándzsával és fehér pajzzsal
tündérien küzdött
az érkezők ellen

aztán öregkorára
Skandiában sámánkodott
dobját verte szüntelen
bódító füstben barangolt
egyre bennebb önmagában

és eltévedt a ropogó felhők fölött
a tekehabokban
ahonnan nincs visszaút
sörhasat növesztett és álszakállt
és megváltott minden istent

2.

Csak intettek.
Minden mozdulatukkal
időt csináltak,
akár a gyerekeket,
akikből emberöltő lesz
ha kévébe gyűjtik
a perdülő percek.

Csak intettek.
Múlt és jövő
távolodó partjai
között sodródtak
a jelen levében,
mozdulatpillanatok

lágyn libbenő lapjain
lassan lépegetve
egyensúlyuk keresve:
a biztos középutat.

Aztán intettek ismét.
És mentek tovább.

Látó

Levélnyelvét nyújtogatja az orgona.
Látod, rajtam nem fogott a fagy foga.
Ezer rügyből leveles lesz a liget.
Holnap püspöklila áhítattal integet.
Látod, így érhetsz illatos új tavaszt.
Feledj minden agyadba nyilalló panaszt.
Látod, már látod, alagutad fényét,
emlékezésed hungaroringje végét,
s a kockás zászlót, mely öröklétet fakaszt.

Sors

ha eperfa lennék
viharban
kidőlnék
jó eperfa lennék
szomorúfűz volnék?
bánatban
feküdnék
de szomorú volnék
ha tölgyfának nőnék
hölgyeket
ölelnék
keményfának nőnék
de hát ember lettem
sírva is
nevettem
merthogy ember lettem
most hogy öreg volnék
derékban
hajolék
merthogy öreg volnék
és hátamon hordom
szertelen
sor-sorsom
a hátamon hordom
elfásult erőben
terítve
redőkben
elfásult erdőkben
testemet terítőn
életem
szemfedőm
testemen terítőm
szélporból a lelkem
mit titkon
megleltem
hogy porlik a lelkem

Szemben a semmivel
fejemben csillagok
messzeség alakzatok
gondok romlott rakásban
hasábjait égetem
alkudatlan napszámban
ha majdan elkészültem
sziszifuszi munkámmal
világvégen lógotom
balsorsom egy széplánnyal
tulipiros tulipán
napsugár lesz ajakán
szemében kék csillagok
szembenéz a semmivel
úgy visz el és rám ragyog
Utolsó kívánság
napfűtő szeretnék lenni
kozmoszban forgalomirányító
valamiféle tündérkirály,
esetleg maga a magasságos
– na nem az a földre töpörített –
leginkább az egyetemes
az a nagyságos és méltóságos
legeslegképzeletbelink
aki vagyok még szűkre szabottan:
örökké elégedetlen
a tökéletlen emberi létben

Hol vagy?

álomban a bibliában jártam
Havilahból aranyat hoztam Bdeion és Onix követ
a Pisonban lazacot fogtam friss rózsaszínűt neked
gyümölcsöt szedtem hamvas érett gyümölcsöt
a jó és a gonosz tudás fájáról
pedig tudod hogy nem szeretem a zöldsége(ke)t
bizony nem jó az embernek egyedül lenni álmában
minek Nevezzelek lesz a neved
ha majd magam mellett megteremtelek
mielőtt meghalok ígérd meg:
nem szégyelled (m)esztelenségeimet
kertünkben az édenkertben eldobhatod majd
divatosan csipkés fügefaleveled

Bölcsességek

Az ember gyűjtő.
Az ember rontó.
Látóvá kell lennünk.

Csupa szem, mégis vak.
Csupa fül, mégis süket.
Csupa gondolat – gondolatlanul.

Halálakor méretkezik minden ember:
kölcsonvett anyag csupán,
mit visszaforgat a természet.

A világ tőled függ.
A világ tőlem függ.
Olyan, amilyenek befogadjuk.

Nyelvek jönnek, nyelvek mennek:
alkalmazkodó emberiség:
Anyanyelve a költészet.

a smaragdok őrizzenek
bujaságtól mutasd facér
fenekedet lábad között
nézz rám búvölj hogy szabadulj
rontástól haj ezeréves
hitehagyottságunkért
büntetnek szakadatlan
s joggal mindeneket rontó
örökké hatalmas szellemek
törnek ránk sűrű bozótból
a hajdani eszelősök
fejed fölé gyéptéglát emelj

Félelmeinkből

Lászlóffy Csabának

Az Óvárban Mátyás a sarkon
Bő csizmája ablakban áll
Hányunkat lőttek ott tarkón
Félelmében sikoltott a váll

És jöttek! Fekete a sereg
Szóból a golyó: néma volt!
A gyerekész is kesereg
A mi történelmünk volt a holt
Elvesztettük mi minden időnk
Óváron lopva átszaladt
Félsszel telt meg minden redőnk
Jövendőnk sápadtan ránk szakadt

Még egyszer emeld szétvert fejed
Örökifjúságod segít
Követőket ha lát szemed
Biztass! Bölcs folytatást ints nekik

Nyugtató

Se asszonyom, se kutyám
Magam vagyok a subán
Pöffeszkedve és bután
Vedd meg pajtás a gúnyám

Gúnyám sincs, jövőm sincsen
Kedvem volt minden kincsem
De a kedvem eltörött
Egy ledér leány fölött

Kocsimat rég eladtam
Holnapom rég felfaltam
Kicsi az én lakásom
Az eszem is padláson

A múltam bezzeg flancos
Hittem, hogy igen harcos
Kitelik nagykalappal
Meggébékélek magammal

Békélhetnék a világgal
Szeretkeznék vadvirággal
Nem gondolnék másvilággal
Sem a titkos túlvilággal

De az idő nem bumeráng
Homlokomra redőket ráng
Nyújtóztatva, kisimítva
Tekeredik ránk sivitva

Ezért aztán percet öltve
Napjainkat eggyé kötve
Szebbik arcunkat felöltve
Sorsunk lett-légyen betöltve

Béna sóhaj

mindeneknek eleje
éltednek a teteje
szép értelme ha volna
dolgaiddnak veleje
hitted nem szerethetsz
magad mondtad rekesznek
elkopott minden vágyad
kiálltál kőkeresztnek
szeretted ha szerettek
fizetted ha nem vertek
sunyi műmosolygással
gúnypárnára fektettek
szerelmes szerelmem
keringőzött kedveden
árva fejedem matatott
megint túljárt eszedem
elkapott és meggyötört
illatosan elköszönt
asszonyi állat volt mind
kint hozott és búzózott
lehetnél már magad is
ember ki nem hamis
léha fénybe tört kender
kiszámítható hasis
ugye mindnek a vége jó
ha nem ment el a hajó
végleg s int a végtelen
nincs más nincs megint hahó
megint hiába szóltál
szóddal versenyt futottál
maradtál volna néma
semmit sóhajtó béna
Sámánkodva
megrontalak kék szememmel
főkötdbe két gyöngyöt köss
gyémántot íves nyakadra
szikrázó dühösségek ellen

Haiku-koszorú

Pusztul a remény.
csak vágványainkban zöldell.
Szívárvány készül?

*

Szívárvány készül?
Vajúdik a messzi ég:
pusztul a remény?

*

Pusztul a remény
– túskevérfal a bogáncs –
a szikkadt réten.

*

A szikkadt réten,
bogáncskóró-várunkban
pusztul a remény.

*

Pusztul a remény.
Vajúdik a messzi ég,
szívárvány készül?

*

Szívárvány készül.
Csak vágványainkban zöldell
a pusztá remény.

*

A pusztá remény
bogáncskóró-várunkban
zord túskevérfal.

Egy ismétlődő bővített mondat

Költségeimet nem kímélve porfüggönyt készíttetek holnapra néző ablakaimra, és múltban járó póksereget fogadok, hogy otthonomat lakályossá tegyem; a megszállottak módján tompítom szívem és agyam villámló dobbanásait, hogy megfoghatóvá tegyem legbensőmben az áttetsző csöndet, a feledés fátylába burkolózom ember-hűvös nappalokon, éjszakákon át illatos kazár füstölőket gyűjtök, és dédelgetett álmokat melengetek utolsónak hitt leheletemmel, aztán csak várom, hogy magasra üljenek a csillagok és amikor szelídül az élet vonzása, és biztatóan hunyorog a sziporkaszemetes tintaég, lerázom magamról a hétköznapiaktól súlyos sóhajokat, tiszta, megvilágosodott buborékként, önérzetes hólyagként emelkedem a szülőföldemként tisztelt semmibe.

Téli szél

Itt a tél! Itt a tél! Itt a tél!
Felkél sietve s beszél a szél.
Szóra szót összehord és havat,
Nem kímélt sem vadat, sem madarat.
Ránk borítja a sötét eget,
A sápadt arcú fellegeket,
Feltépi a nagy égi dunnát,
Fütyülve borzolja a Dunát,
Szétszór milliónyi csillagot,
Porcukor-puha földtakarót,
Szánon, sítalpon dombról csúszik
Jégpálya jegén fényben úszik
Cikázva csapkod, korongot űz
Hahotázva örömkbe fűz,
Kipirosítja az arcodat
Bámészkodókat is vacogtat,
Bocsánatkérően meglegyint
Ezüstös karácsonyt hoz megint
És ha zörget is sok virgácsot
Újesztendőt kelt és kalácsot.

Bolyongás a Világhálón

A világhálón bolyongva forma
belebotlottam némi csillagporba.
Maréknyi sziporkában vétlen
jelen volt maga az Úr az égben.
Lehívtam rögtön a képernyőmre,
jött bölcs szöveggé töpörödve,
picit a magam képére írva,
de a magyart már alig bírta.
Englisül társalogtunk hát egy keveset
inkább amcsiul dőlt belőle a szeretet.
– A magyarok Istenét vártam régóta...
– Hol van az már?! – szólt lelombozódva.
Nem fenyegetett, nem okított hitet lihegve,
felszívódott apránként, vissza az Internetbe.
Félnem kellett volna a hármasságot?
Bebolyonghatok magamnak újabb világot.

Non-nosztalgia

Persze hogy nem a fenyők, a szőke vizek
és a szürkeállományomba hajló hegyhátak,
a belvárosi Görögtemplom utca elfelejtett
tenispályája, a Királyhágó mögötti városszél,
a lüktető kőtornyokon bóbiskoló kakasok,
a szívemig repedt harangok félénk kondulása,
dicsőség- és értelemtanodáink méla málladozása,
ősi gyökereink pora, és a padba vésett lánynevek
nyugdíjas korig bizsergető bioenergiája,
a sétatéri levegőben lebegő lihegéseink.
a barátok suttogássá halkult kiáltásai...
És a betonba torzult szürke Házsongárd
jövőtlen öröknyugalom-ígérete sem!
Honvágytalan immár a kincses város fia,
hat évszázadig gyűjtött hamuba-sültjeimet
keserű falattá nemesítenítette egy emberöltő
elembertelenedett számos díszpéldánya.
Díszpintyek, rekedt ebek csaholnak
minden maguknak emelt Fellegváron.
Vége. Percenkénti légvétél: 15. Pulzus: 60.
Nyugalom!
Könnycseppet se morzsoljon a hideg tekintet.
Nem a táj, hanem a kortársak, az elvtelenek.
Az arctalanná sápadt emberek tekintetéből
nem serken hazahívó vágy.
Nem, nem a tájba rótt emlékek...
Hol a lélekkelesztő szeretet? Honvágy!...
A guanó lepte erkölcs mély gödreiben
a por, a kosz végleg belepte az érzéseket.
Makacsul hazajáró lélek, ne nyüzsögi hiába!
Gyűrött gyászt zabál Reményerdőelvén
a szülőházától megfosztott ezredvég.

Évszakok

Tél tanít hallgatásra
Tavaszbredésre
Ötös ős elmúlásra
Nyár reménykedésre

Régi bánat

eszmenyeregre hajtom zúzmarás fejem
igazságaim kengyelébe minek kapaszkodnék
gazdag sírt ha akartam és ez lett belőlem
oldalamon szellemi kardom kettőbe törött
lovam és kutyám sem porlad mellettem

Boldogság! Jó reggelt !

- Jó reggelt! – köszönt a képzelt kihordó:
- Itt a Boldogság! – Agyamba csorog,
tápáskodó napsugár. Adrenalint csöpögtet
szigorú szívembe a rend, melyből létem
minden pillanatban összeáll, átjárják
 kozmikus szelek. Perpetuum mobile
 az emberiség. Aprózunk hangyabolyban,
 hihetetlen függőségben a semmitől.
 Hatalmas kannájában házhoz hordja,
- Jó reggelt! – s reám hagyja, mekkorát merjek
- életre valóul – kortyolni belőle.

Özvegyült bölcsesség

Jót, rosszat egymásra raktam,
Így építettem életem.
Minden hibám kitakartam,
Míg elhagyott a félelem.

Ismerősöm a tanulság,
Osztottam, kivontam mindet.
Előttem nem állt hazugság:
Nem hagyok rátok más kincset.

Igent, ha sietve mondtam,
Tagadásom mind végleges.
Amit gondoltam, kimondtam.
Sohasem voltam semleges.

Dicsőségem most meghatott.
Deákné vásznán születtem.
S mert büszkeségem rég halott,
Kelletlen törpévé lettem.

Jó fiú voltam valóban?
Célkitűzésem özvegyült.
S ami jó volt a falóban,
Taps-ajtóm mögé kényszerült.

Céltalanok az éjszakák.
Fényesebb a kardnál a lánc.
Velem ballagnak vén bakák,
Míg arcunkon táncol a ránc.

Leltár

Jónak születtem
Jobb nem lehettem
Járom az

Párbán

Pillanat

amíg pirosról zöldre
váltott a lámpa
pillantásunk összeért ─
szerelem: szótlán tiltásból
lobogó remény
mindeneket átütő
simogató fény

mágnesem lettél hirtelen
a zebracsíkok összeérték
bárányfelhőtiszta
érzések gomolyítottak feléd
csüngtél szememen szótlánul
űrhajósebességgel
hús/vér keménylemezen
végigfutott eszméletlen
néhány évtizedem

és vállalt szerződéseim
önműködő parancsaira
váltott rögtön a mágnes
üstökösök suhannak el így
egy más mellett
magamban magunkban
maradtunk két külön világ

szikrázott körülöttünk
a tehetetlen levegő
tetőt nyaldosó láng
örömet befelé rikoltó
vágyeső mámorvirág
hiányod nyilalló zápor

memóriánk szemétkosarából
még előhívhatnánk magunk
törölhetetlen pillantásod
őrzöm végzetemig

Társas dal

”... a te szerelmeid jobbak a bornál”

Énekek éneke 1,2.

zászló lettem feletted
hogy kebledet felfedted
liliomom tövised
gyönyöröalmám ínyednek
felköltötted szerelmem
átugrálok hegyeken
szökellek szép halmokon
rózsavölgyben szívsirom
virág virágzik erdőn
ének ideje eljön
szavad gyönyörűséges
tekintetedtől ékes
kérve kérlek szerelmem
serkentsd tovább szerelmem
kényszerítsél karodba
valameddig akarja
Dávid tornya a nyakad
emlőidből dal fakad
zergék ikerfiai
tested liliomai
szeplő egy sincs most benned
mirháim kell legelned
jobb vagy minden boroknál
színméz csepeg halmodnál
berekesztett kertedben
kútfő vagyok testedben
tej foly nyelved alatt
bepecsételt jó falat
tömjén füvek táblája
aranyhenger rámája
választott drága galamb
csengő szerelemharang
vágyba ültetett hajnal
felfegyverzetlen zajjal
rettentő zászlós tábor

bortalan csillagmámor
csípőd hajlása kösöntyű
köldököd kerek szerkentyű
hasad gabonaasztag
nedved csészédbe raktad
szemeid halastavak
szólásod szelíd szavak
mit kedvére szüresöl
ki szerelmedért gürcöl
pálmafaszép vagy kedves
szőlőgerezded nedves
felhágok fogom ága
dödben vár a szája
lángjai tűznek víznek
kit pecséteknek hisznek
kőből toronyemlővel
szerelem tűzszerűvel
víz cédrusdeszka-ajtó
kőfal: szerelemhajtó
buzgó halál szeretet
jöjj fuss ezüstkerteket

Látod?

Magányod kerge alatt könyökölve,
magamról feledkezve,
magamnál inkább
vigyázok reád.

Egyes

jó volna egyszer legalább egyszer
együtt álmodni nem én
álmodnék veled nem te
álmodnál velem hanem együtt
kromoszóma pálcikáinkban
is szorosan összesimulva
amikor te nem vagy már
külön világ csinos doboz
és én sem vagyok csupán
a magam titokdoboz
hanem egyetlen nagy titok
te bennem és én benned
egyszerre mindketten az
ismeretlenen kívül és belül
és fájdalom nélkül lassan
zuhannánk egyre kisebbbedve
angyalhajas messze végtelenbe
bársonyos szerelemlyukba
szólj ha akarod tiéd leszek
hidd el te az enyém
1 (egyes)

Éva

A fénycsokrok szilánkokra bomlanak hajadon
Mindenségtitkaid sejteidből tükrözöd
Szemfenéken szúr – szerelmed oltja patakom
Forró forrás fürdet – színporka a törülköződ

Lilik

kislilik, nagylilik
daloló szép libák
Kislili, Nagylili
szép harmóniák

li-lik, li-lik, li-lik
hangtok magasra állt
Lilik, Lilik, Lilik
emléktek messze szállt

Imádat

Zsiráf nyakad tornyán őzfejed fordítsd felém,
szájad vörösbegy, szemed megvadult bika,
hajad hollófényes fekete gyémánt,
karod polip tapadókorongja,
melleidről angóra-nyuszi
szemei vöröslenek rám,
bőröd – libalegelő
hasadon – hőmező,
bálnarajként ring,
őzfeneked
villanó
fecske-
mell.
Futó-
madárláb
lábad között,
kecskeszakállad
mögött rőt medúza,
lűktetve vágy-szunnyadozz,
mozdulatod szép gazellák
irigylik, hangod hajnalokban
harsogó rigókat megszegyenít,
rózsaszín tenyered medvetalp-puha,
zongoraujjaid hegyén forrázott rák
piros páncélja ragyog részeg körmeiden.

Kancaderekadhoz tapadva, halcsontjaid
érezem, és hűséges kutymelegedben
fürdetem erotikus indulatom,
felvigyázom pihelélegzeted
amely aluszékony nyusziké;
várom, hogy újra peregjen
fakopács csőröd alatt
tiszavirág szavad,
s borjúnézésed
tanítóddá
lényegit:
leszek
mag.
Mordul
vágyaid
oroszlánja,
orgazmus-erdő
remegő rejtékén,
dinoszauruszokkal
vetekszik serkentő erőd,
sörényed lovakhoz hasonlón
lobog, nyergetlenül hágsz és megülsz
rajtam, tátott krokodilkedved ritka,
mint a kecskefejő madár, Fiastyúkot
ölelő kedvem keríted : állati szép vagy!

Erotikák

Tavaszi fényben,
mint agyban a féltekék,
eggyé az ágyban.

*

Forró fű a nyár.
Pirító napfény csorog.
Szerelem éget.

*

Állapotos ősz.
Pillantásod bőséges
csillagáratás.

*

Fázik az idő
a szerelem zord telén.
Közeleg a vég.

*

Vágy idején nyit
minden hűsevő virág.
Ötödik évszak.

Éva örök

a fénycsokrok szilánkokra bomlanak hajadon
mindenségtitkaid sejtjeidből tükrözöd
szemfenéken szúr oltja égő patakod
forró forrás fürdet sziporka a törülköződ

Egykedvű dal

Kit szeretek és ő szeret,
ha megszeret;
jön, marad, és már nem mehet,
ha elmehet;
majd visszajő, ha lesz idő,
ha lesz idő;
s ha lesz-időm már lejár,
ha már lejár;
szerehetnékem is bezár,
ha majd bezár;
szerelemvágyam majd taszít,
ha eltaszít;
érzelmeimen így lazít,
ha majd lazít,
s aki akar, majd kit akar.
ha kitakar;
és elsuttogja mit akar,
ha jót akar.
Herceg!
az aki megszeret
zabálni is szeret:
a jókat belőlem,
ha tényleg szereti
mind-mind megeheti

Versteke

Tekintélyes tekintet
Pillanatot megihlet
Pillantás a pillámról
Hétköznapon átlából

Könnyben úszik elpilled
Sanyarúságom viszed
Egyszem magam szemtanú
Életem mily szomorú

Teke szemem teke szám
Teke világot kíván
Teke világ gömbölyded
Idő gurul fölötted

Téli sóhajtás

Pecsenyepírosra szorítja kezéd a tél
Pihepárát pőfékel rendre tüzes tüdőd
Szemed szikrája tavaszba szökkenve remél
Felhőtlen fájjintos eget, mindig szebb időt

Téli mosoly

Pecsenye pirosra pirítja
két kezéd a tél
Párásat pőfékel párosan
tüzelő tüdőd
Felhőben fürdőzik fölötted
kéken kél az ég
Szemedben szikrázva szökkenő
tavasz tündököl

Kurta képzelet

az én képzeletem
nem a te képzeleted
képzelted nem léted
imádod nem érted

magad építetted
apró hazugságból
elrévedezésből,
jelen-kifogásból

képzelt képzeleted
végtelen is érint
odaállítottam
érintetlen férfit

ha a képzeleted
ha a képzeletem
egyszer együtt lenne

és az imádságod
a szótlansággal
végül összeérne

a létezésednek
a létezésemnek
akkor véget vetne

Karomban

karomba jöttél
vártalak virággal
pereltem világgal
karomba szöktél

mosolyod rózsaszín
pír-futószőnyegén
pillantásod egén
hangfátylad karmazsin

ringásod ringatott
hegesztőlángom gyúlt
libegett levegőn
lihegő szeretőm

olyan volt mint a vég
amikor újra kezdet
és nem kéri veszted
de gyarapít: még-még...

akartad akarván
estétől reggelig
összejtől összejtig
bódultan bódulván

karom ha kitárom
vágym kiéhezett
sóvárgó ígézeted
szökkenésed várom

Álmomban

álmomban
őzikék fehérén fénylő fenekét
láttam
nevetgélő nőcskék nőttek ajkamon
kéjesen
mint boszorkánykörben a szegfűgombák
ennivalók
fiatal férfierő feszült bennem
ifjúság
vénségem rögvest vidáman verve volt
nyögtem
betegesen is boldogan sült bolond
legalább
álomvilágban átalhatott álom
életem
asszonyi napsütés lány melegében
végezem
csókolt csókjukkal csobbanó telihold
hullt
fekete márványon feketedő lyuk-
halálba.

Akt

Kányádi Sándornak

valaki vár a vágy telén
fűti fagyasztja kedvemet
magát simogatja belém
rendezni benső rendemet
az örvény végén fény süvít
mögöttem cifra rengeteg
vég előtt hajrában feszít
sodor érzelemfergeteg
lelkünk lobogva megmarad.
ki az ki ezt küsmeri
reményem tovább nem dagad
már az elmúlást hirdeti
valaki vár a vágy telén
hűs szoba lenne életünk
sohasem szerethet belém
jégcsapos a lélek(g)zetünk
valaki kárt kerít reám
ki félve él a felemen
szobrozva szertelen leány
nem kérdi miért szeretem

Vágy

1.

szeretném ha sóhajtaidaiddal babusgatnál
jó emlékezetteddel bebalzsamoznál
ha elvégeznéd hogy a magam építette piramisban
gondolataim ne heverjenek holtan
szeretném ha tavaszi szelekre hímeznél
hogy fennen lobogtasson mind aki beszél
s amit szóltam nem suhogna fölötte soha bárd
sok butító éjben szikrázó guillotine
mit irigység oldott és prédikált a dühös kín

2.

partjaim most szorítsatok
nyögve hömpölyög a vágy
medreimből kiszólítsatok
bevetetlen minden ágy

Pucér élet

Ma újabb redőt
rakott arcomra
a leépülés.
Szoknya lesz belőlem,
amit egy alkalommal
leránt magáról
hűtlen szeretőm.

Gyáspárta

Elment a fél felem
Helyemet nem lelem
Fél ember felet ér
Felesleg – csupa dér

„Párosan szép az élet”
Szomorúan ért véget
Páratlanul pártalan
Búbánatom hasztalan

Párolog sejtjeimből
Vágyverte verseimből
Párás szemmel szemlélem
Tőle szépült emlékem

Félpárnámon hideg hely
Holt örömvirág kehely
Özvegyiséggel párbajom
Öregségben pár dalom

„Egyre egyet tehetnél
elégtételt vehetnél”
„A Nagy Egyet számolom
Egyedlélte száanalom”

Talán a legszegényebb
A lényegtelen lényeg
Magában él körözve
Páratlanul örökre.

Emberségem párjául
Kimegyek a világbul
Kimegyek majd egyedül
A boldogság elkerül

Születhetünk párosan
Élhetünk is károsan
Pártalan és parttalan
Halálunkkal hangtalan

Így is úgy is áldozat
Olykor csakis kárhozat
Husbavágó eleven
Seb vagyok félfelemen

Hátralévő napjaim
Nekem már a csönd is kín
Sanyarodó időmben
Gyászvigasság fölöttem

A nők akár a csillagok

A nők akár a csillagok:
fényoszórók és Napok,
körülöttük a férfiak:
keringnek, bolyongnak
melegségre vágyva.

Az én napom lenyugodott,
bóbiskol vagy halott:
pillantása ezüst-hideg
Holdsápadtan-rideg:
melegsége zárva.

Egemről lehullt csillagok
porában vacogok,
körforgásom így céltalan:
végig párnázatlan
melegségük ágya

Szemben a semmivel

fejemben csillagok
messzeség alakzatok
gondok romlott rakásban
hasábjait égetem
alkudatlan napszámban
ha majdan elkészültem
sziszifuszi munkámmal
világvégen lógotom
balsorsom egy széplánnyal
tulipiros tulipán
napsugár lesz ajakán
szemében kék csillagok
szembenéz a semmivel
úgy visz el és rám ragyog

Perben

Vissza és előre

Virágom virágom
gondom lerágom
kezem lábom
s az életem
ami volt: félelem

Már csak fél elem
hiányzik a zsebrádiómból
talán majd hallok Rólad
futólag utólag

Most már nem is bánom
hogyan magamban sincsen
egyszálszép virágom
sem egyszál kép kincsem

Hejhaj csupa baj
minden cifra bajom
majomröhej vagyok
lenyalt ész ablakon

Gyógyír réteg írha
magja illat mirha
magamban magmagam
alkalmacskák rabja
akaratom hamva

Levágтам virágom
elapad világom
anyatejes álmom
halálomért fázom

Piros pipacs
vén és ripacs
mindent hagyok
magam vagyok

Indulat

gumifogalmakkal játszom
szerszámom istenem
szavam megtermékenyít
lelkem lombikban
rám hunyorít a Nap
tabuim porladnak
cserkésző vágyaim alatt

Kívánság

Legyen a legfőbb hatalom:
magad uralkodj magadon.

Sámánkodva

megrontalak kék szememmel
főkötdbe két gyöngyöt köss
gyémántot íves nyakadra
szikrázó dühösségek ellen
a smaragdok őrizzenek
bujaságtól mutasd facér
fenekedet lábad között
nézz rám bűvölj hogy szabadulj
rontástól haj ezeréves
hitehagyottságunkért
büntetnek szakadatlan
s joggal mindeneket rontó
örökké hatalmas szellemek
törnek ránk sűrű bozótból
a hajdani eszelősök
fejed fölé gyeptéglát emelj

Barátság

Figyelj!

A tükörben, amit eléd tartok
nem magad látod, hanem
az általam apró életfancsikákból
hirtelen összerakott
magad,
amely jobbnak vagy kevesebbnek
mutat,
de valóságosabb minden
szembenézéskor látott
aranyozott képpel,
mert barátaid tükrében mutatkozó
egymásra rakott képed
a te igazi arcod.
Nem lehetsz több annál,
amit mi beléd látunk magunkból.

Ha én Isten lennék

Ha én Isten lennék
Magamon nevetnék
Folyton földön járnék
Jókat vacsoráznék
Ha én Isten lennék
Sose keseregnék
Szépet szemelgetnék
Jókat nevetgélnek
Ha én Isten lennék
Mindenkit szeretnék
Örökké őrködnék
Mennyebe mehetnék
Ha én Isten lennék
Napot fényesítnék
Szívet melengetnék
Kedvet kerekítnék
Ha én Isten lennék
Senkit meg nem vetnék
Kenyeret is szelnék
Igazit vedelnék
De hát ember lettem
Gondjaimat ettem
Senkit sem szerettem
Magamat temettem
Ember ki ha voltam
Eleget nem szóltam
Magamat szép holtan
Istennek álmodtam

Töredék

Kezdetben teremtetem a véget
az egetlenséget
a világtalan világatlanságot
a lélekpusztaságot
és látám a sötét megfér a sötétebbel
beborítám a földet kietlenségemmel

teremtetem aztán jeltelenséget
füvetlenséget fátlanságot időtlenséget
és csillagatlan éjet
megalkotám a madártalanságot
mímelém az állattalanságot
kidolgozám a sokasodástalanságot
egyéb baromi baromtalanságot
a nemtelenséget és a homokosságot

s bár látva hogy semmi sincs jól
fennhangon szóltam: jól van
(ki)csinálám tovább szótlán
teremtve áldástalanságot
mindenekre terjedő tanácstalanságot
és végül teremtem fordított képtelenségnek
a saját képemre az Atyaistent

irigységből nem adtam társat melléje
csak fiat hogy kiszenvedjen érte
és lett áldástalan sorra minden
végül maga a meggyötört öreg Isten
birodalma nélkül naptalan vásártalan hitetlen
mert bizonyíthatatlan és hihetetlen
sok halállal halt halott

bűnbánatra immár képtelen vagyok
befejezni sem tudom teremő alkotásom
magzatvizemben fürdetem boldogtalanságom

Tisztelt Úr!

Mi, akik most itt élünk,
jöttünk akaratlanul,
de élni félve félünk.
Tisztíts zavarunkban:
Vár a bús halál.

Tanulságos életünk
nem több: annyi meg ennyi...
Pokolra is lemegyünk.
Titkunk felé kell menni:
Miért a halál?

Kerültük a lényegét
– kikoptak ép napjaink –
félünk még nem felelet.
Prédikálják papjaink:
Csak átmenet a halál!

Jöttünket ránk nem bízták.
Tudatos bár világunk,
s napjaink remény tiszták,
készakarva kiáltunk:
Most kell a halál!

Tisztelt Úr! Hallgass végig.
Szabadságunk hazudtat?!

Szavunk fölszáll az égig;
de te felénk mutatsz csak:
Írány a halál!

Halni tanulunk, halni;
élni egyre nehezebb.
Halált habzsolva falni,
ennél mi sem terhesebb –
(Várva várt halál!)

Tükörben

szerettem volna napfűtő lenni
kozmoszban forgalomirányító
valamelyik tündérkirály
esetleg a magasságos maga
soha a földön töpörödött
inkább az egyetemes az örök
a nagyságos képzeletbelit
kápráztató egyedüli rész
aki ha voltam szűkre szabottan
megtöltöttem és kiürítettem
a tűnedező múltat és a jelent
elégettetve az emberi létben
„elmegyek mint a levegő
fehér fűtjeimet rázom”
férfiak és nők arcán látom
magam és a szegényedő Istent

Keserű

Kosárlabdázom néha.
Szállok, mint az angyalok,
hátamon feketére festett
idei számom:77!
És a tükör-palánk előtt
felülről könyökig nyúlok
a vörös hússzínű gyűrűbe
a szőrtelen labdával.
Győzelmem sziszegve
fogadja magába,
hálóját tágítva az édes lyuk.
Elszállok egészen -
fiatalkoromig.
Csodálat-szonáta leng körül,
és nem érdekel
a szabálytalankodók
durváskodása miatt megítélt
büntető, nem kell a visszatérés
rögös pályánkra,
nem kell pontszerzésemért
a pályatársak elismerő fogadtatása:
lebegnem jó minden palánk fölött.

Meztelen

Nálam felhőgondok járnak
Szememtől nem kék már az ég
A szád nem kell már a számnak
Holnapom vágya elszállt rég

Szerelmem kongó koporsó
Simogatásom tetszhalott
Agyamban gubancos orsó
Rádgondolásom meghatott

Kháron kocsijának fékje
Nekem hiába csikorog
A megállók félő népe
Halált hiába vicsorog

Rajtam nem fog az éjszaka
Életem fele csupa fény
Cikkanásom négy évszaka
Hazugnak hazudott remény

Hazug világ

most hazugság
gomolyog ködökben
bennünk is
sűrűsödő nyilallásokban
tódul előtte a félelem
lélegzeni baj
a fényes tüzes gombavirággal jön
vég –
kezdet
reményünk elrepült veréb
a gondolat guanó
erjed
minden
tavaszok nyarak telek elfogytak
talán még az ősz
maradék
ködöknek
idéltlen idő
kútjainkban
kozmoszokban
(magunkban is)
hahó
van itt valaki?!
szítál
lapít
a csend

Örökös küzdelemben

Mottó:

*Életfogytiglan
Az ágy közös
A párna nem.*

Pilinszky

Ezred évekkel ezelőtt
mondhatnám úgy is: hajdanán,
nem titkolt vágyam volt,
hogy hadüzenet nélkül
felségterületeidre behatoljak.
Győzelmi tivornyákon
gyúrtelek olykor magam alá.
De az örökbéke hajnalán
útlevelem szerelmes pillantás.
lábad emelkedő sorompója alatt
felmutatott simogatásaimmal
lépem át felséges országod
átjárhatóságukkal hívogató határait.
Uralkodni engedtéel belügyeidben.
És aztán szelídülten már csak arra vártam,
hogy mosolyoddal életre szólóan leigázz
lágym karod szorításában

Végszó előtt

Mindig végszóra érkezem.
Nincs már miből mit töltenem
az üres poharakba.
Kiitták múltam és énem.
Jövőtlen a székem.
Kortyolhatatlan életem.

Koporsó

Ha majd ablaktalan házamban
deszka ágyamban fekszem
ajtótlanul is a világra nyitva
virágaitokkal ne kopogtassatok

testemben férgek koslatnak majd
ti is csak zabálni szerettek
földelt keménylemezen
bioáramtalanul hever
végső megnyugvásom

kérdéseitekkel se kopogtassatok
világomat a semmibe löktem
megosztani veletek többé nem fogom

ne higgyétek, hogy hűlt helyemmel
gazdagodtok a tülekedésben

hiányommal csonkult klikkvilágotok
nárciszodva elbabrál még
valameddig a lőre léttel
apáskodón remény révben
ahova tengeralattjáró tudatok
görnyedten befutnak végül is
halálosan örök pihenőre

Földindulás

valaki velünk világot vesztett
második énem lehetne szolgám
úrhatnáságomban szaporítnám
parancsaimra sem maradna veszteg
kit gombnyomásra magába rekesztek

valaki megint fölém merevedik
sokadik énem lelkesen leselkedik
lépeget le és fel a génlétrán
tükörből figyelmez énrám

összejt kaparom a létem a titkom
nem lehetek a magam bölcs istene
napoljuk el nem lesz több tárgyalás
mínusz negyven fokra állítom
fehér koporsóm hőmérsékletét
feltámadhat majd klónozott lényem

szüksége ugyan kinek lenne rám
az elnapolt nagy számadás után
az úrsivárult egyedülletben
kergemarhakóros álmok settenkednek
koroméjeken élethossziglan
pillanatnyi megvilágosodás a létünk

valaki lassan tövig kopott
az áhítatosan kiejtett szókban
a kereszteletlenségben most Véletlen a neve

génjeimet apróbb mutációkkal össze ki keverte
elrendezte szépen hogy a nanotechnológia
törvényei szerint saját magamat őseim
mintájára megszüülhettem példát mutatva
neki is magamnak is és mindenkinek

akaratunkkal lehetnénk szentháromság helyett
szent-többség vagy hozzá hasonlóan egyetlenegy

karnyújtásnyira és egyszer majd mindörökre
valamiféle régiből sarjadt új hitben

klónozott párom, pontos hasonmásom
egyformák leszünk télen és nyáron
azonos lesz minden bégetésünk
finomgyapjas összes jövőképünk

nem születhettem fáradhatatlan számítógépnek
mert a gépek tökéletesen is nemtelenek
melegek mindannyian nem lehetünk egyelőre
és különben is sűrűn megáll az eszünk
míg nyögve új pályára állítjuk az Eget és a Földet

Tény

Lettél, mert megneveztelek
Eszméléssel felfedeztelek
Imádnak, hívnak, néked sírnak
Hozzád könyörögnek elevenek
és holtak, akik becserkésznek
minden titkos rejteket agyunkban
ahol nem lehetsz és nem vagy
mert mindenek fölé emeltünk
életünket is neked szenteltük
pedig a dolgok maguktól mennek
ahogy az ordítás szüli a csendet
az egymásellenesség a meditációt
az örökös öldöklés a józan rációt
a konfliktusok az atomizált rendet
az anyagban és az emberek között
a békesség most elkezdett ezredében

Párizsi levél

Ady nyomában

Párizsba tegnap berepült az Ősz.
Szent Mihály útján bandukolt öregesen,
kánikulában zaj-lombok alatt
kapkodtam ősz fejem.

Gyalogoltam magam is a Szajna felé
s lelkemben régen elégték a rőzse-dalok:
furcsák, kivagyisak, lelombozók,
arról, hogy nemhiába éltem s dalolok.

Régen elért az Ősz, némán fehéritett
Szent Mihály útját, a Sorbonne-órát,
s a Szajna parti fényt velem miért
jövőt-hullató őszömön ismertette meg?

Perc-életem röpke Nyara így is megremeg
Párizsba kacagni hozott az Ősz
Költőnk nyomában fellélegezhettem
kitaposott éveim súlya alatt.

Figyelmeztetés

Egy régi latin felirat kiegészítése:

„Nem mást, magadat bántod”*,
Ha örökké önmagad látod.

* A kolozsvári Mátyás utca 3 szám alatti épület falában található reneszánsz kori ablakkeret-töredék felirat-töredéke.

Fordította Szabó György)

LIVIDE>PONETVVII TANDEM (...)

NON ALIVM LEDIS TE (...)

„.... / Nem más , magadat bántod”

Kazár párnán

Remény

A Bánat partján elnyúlva nyögtem,
elrongyolt savanyú lótuuszvirág.
Arcom úszott a szennyes árral.
A túlsó parton recsegő ricsajban
sziporkázott az öröm, fojt a méz
s a bolondság a Dáridó-szigetek között.
Már voltam fenn és jártam lenn,
balra tartottak, jobbat kértem:
jádni a mindenség útjain,
hog magamra leljek.
Önmagából fakadjon reményem,
rend és szellem, remegtető szív-
csobbanások, cikkanó értelem,
minden mosolyom és lélegzetem.
Magam vagyok a kényszerű mindenség.
Kegyelem elárvult fejemnek!
Magam lettem a kegyelmes kegyelem,
nyálas tér, tülekedő igyekezet,
teljesség-vám, boldogságzápor,
korlátolt igazság, igazságmámor,
kipukkadt határtalanság, szándékolt szándék,
erőtlen erő, teretlen tér, sóhajtásvágy.
Vagyok magvát álmodó térvirág,
abszolút zéró, odaadó semmi,
érzelem-mezőn sántító balgaság.
Bizony mondom, magam vagyok
az időszámítás, az imátlan ima,
a magába fordult magatartás,
a szenteletlen szentség, a konok okfejtés,
a cselekvés vadász, a halálcsillagász.
Hajótlan hajós vagyok: átúsztam
magzatvizeken, félelem-folyón.
Magamban fáj az utazás.
Kézen fognám magam.
Ki tudja, hol álarctalan a napsugár?

Végtelen oszlop

Világtájakba öltözve félve fürdettem lelkem
jeltelenségeket zabálva múltamból keltem
melletlen egyetlen lettem jelesül egyben
szerelem nélküli szívós szerelemben
értelmetlenül hazug érzelemben
páratlanul párbajos veremben
félelmeim magam szerettem
idétlenül időt nyertem
kincsesebbet nem mertem
élők között lettem
halott. És ettem
szedegettem
merszem
a
napot
holnapot
eszes lapot
az eszem papolt
és vágyakat ha volt
foltok hátára rabolt
zsugori kicsinyesség-folt
mit sorsom sorban reám szabott
és istentelenül reám rakott
— később jóistenestől is letarolt
serdült meztelenségemtől hitehagyott
őskérgéből csörömpöléssel kiforgatott
harmadik emlőn gügyögve kérődző tetszhalott
— aki világtájakba öltözötten feltámadott

A szomorúfűz halála

Szikkadt szomorúfűz alatt fáztam,
körbekerítette kínos kedvemet.
Beteges borongós fényben áztam,
törzsének támasztottam reményemet.
Rendtartó rendes emberek kivágták,
Lassúdan, libegve lábukhoz borult.
Eges koronája estjét szánták,
szívemben a szánom tar ágra szorult.

Életrajz

platánfának készülte
s lettem veresgyűrű som
hajlékony ágú cserj
kötve kötözni való
utak mentén gyakori
gyászfekete a termésem
cornis sanguinea
profán társa
sátorozó virágzattal
elélek 50-80 évig
kéregpírba takarózva

Hetvenkedem

Szemüvegemet már végleg elhagyom
Láttam a világból éppen eleget
Befelé figyelek, s rendre kihagyom
Az agyamba nyilalló rémképeket
Hetvenen túl hetvenkedhetem
Nagyot hencegni volna végre jó
S azután is hetykélkedhetem
Végül úgyis végleg betakar a hó
Bevettem már minden pirulát
Hetvenkedhetnékem rám vicсорít
Nászágam asszonyt ritkábban lát
Nincs olyan kár, mi engem kiborít
Házamnál, hazámnál én öreg
Sértetten rám ereszkedik a csend
Mondókám sok ismételt szöveg
De legénykorom vissza-visszacseng
Hencegtem, hogy értem én e kort
Hajam még nem ősz, még nem tar fejem
Kerültem minden bajt s kórbokort
Hetvenen túl az ész legyen nejem
Bizonykodom még sok a dolgom
Kérkedtem halni sohasem fogunk
Hánytam-vettem sokszor sorsom
Unalmas őszhöz lehet-e jogunk?
Hetvenen túl hetykélkedhetem
Időmbe – mondják – minden belefért
Kedvem szerint, gyengélkedhetem
Hetvenkedem hát minden jó napért

Lehettem volna

Anyám szép Király volt
Apám Kopasz Károly
Hányadi(é)knak születtem
Apránként kis kopasz
S herceggé nem lettem
A helyhiány miatt
Most itt állok zárván
Magamon épp kívül
Szemfény-vesztesen már
Múltamon szánom ül
Hetvenkedném sunyin
Halálom üldözöm
Röhögöm kell ugye
A számításain
Naponta komolykodom
Hitem magamban nő
Kicsiben az agyő
Nagy Bumml!-ot másolom
Herceg!
Mi lehettem volna
– ereimben foly még
kék kiskirályi vér –
S magamról szólva
Patinámat szórva
Gondolattermekben
Őssejt-szobrom fényben
Állhatna réges-rég

Hiány

Pillantásod bundájában nyakig
temetkezve, elvagyok magammal.
S hogy másra tekintve kitakarsz csontig
fájón, hiányod mardos haraggal.

Megnyugvás

Eszme-nyeregen zúzmarás fejem,
Igazzág-kengyelbe kapaszkodom,
Remény-lovam mellett porlad testem,
Elmúlásukért sem panaszkodom.

Hetyke dal

A dalok, mik bennem zenélnek,
Ne higgyétek: holnap nem élnek.
Bilin ülve élek. Henyélek:
Ágytálamba is belezenélek.
Egy voltam a tátozó karban,
Karmestert még nem hagytam szarban.
Bensőmben ültem kicsi széken,
Trombitám régen téptem szépen.
Ha majd szétzengnek végképpen,
Dalokban hastáncol a képem.
Foszlányaimból tekeredve,
Égbe szállok jókat szeretve.
Légben elúszom, mint lepkefing,
Ára sincs, nem kell érte fitying.
Velem viháncol másvilágra,
Porhüvelyemnek is lesz szárnya.
Higgyétek: egy voltam a karban,
Bennem még teljes zenekar van.
Jó karmesterem pálcával int,
Dalaim szárnyalnak majd megint.

Az alkotó

mint gördeszka, mely fémkorláton sikít
záporoz kedvem, képzelt akarat,
felejttem tépdelt, meszes koromat
s testem nyilalló virágágysait
mint zsetonok, mit elnyel a félkarú
éveim csörgetve hullnak holtan,
szolga vagyok taposómalomban
s úrhatnám falloszommal egykorú
mint az énemhez rakodó mémek *
a tudás fájáról terjedő kórban:
több tízezernyi halmazban vének,
betűim mögött feszülő bokorban
szavak, szokások, vélt vélemények:
reményeim alkotom libasorban.

**A memetika (a mimézis és a genetika szavakból alakítva) elmélete szerint mindenki-
ben több tízezer aprócska kulturá-
lis információs csomag (mém) található, amelyek szaporodnak. Az
emberi tudat összességét az agyunkban megtelepedett és folyamatosan
cserélődő*

Egyszerű elégia

Baba halálakor

Héja ember, héja lét:
hétköznapi világ,
életem rút puszta rét,
hiányzik a virága.

Héjlakomból héja hű!
Magas kortól messzire...
„Zsákmánymúltadért ne sírj,
ne gondolj már semmire.”

Héja mint az avaron...
(Felejtsd el már örökre!)
„Köreid nem zavarom,
emelkedj föl körözve.”

Lent a lenni lengedez –
életünk zárt hengere.
Főnt a fenség permetez –
elmúlásunk menthet e?

Ha értjük a világot
felülemelkedetten:
élvezetünk világol
észok elégedetlen.

Ki ment el és ki maradt
teke töktekervényben?
Kiderül a Nap alatt
a sűrű sötétségben.

Félni félő feleim
(mikor hagyjátok abba!)
a halálnak telein
öröklétnék ki rabja?

Porhüvelyünk porfészek
voltát mi meghaladtuk.
Végtelennek mért részek
világát ha szabdaljuk.

Fél szemmel és fél füllel
látjuk, halljuk életünk.
Fél lábbal és fél kézzel
fogva fogjuk végzetünk.

Miként egy az egyre megy:
két fél kell az egészhez.
Gondolatunk hegyre megy
s jut az ember eszéhez.

Fél agyam és fél szemem
a másikkal eggyé sül...
ha a hitem nem hiszem,
a dogma sem teljesül.

Fölöttébb a fej a fő:
emberközpontú világ...
Évezredek: szemfedő.
Mindegy: észérő, virág.

Virágvoltunk világa
földgömbünkön vérekes,
egyre gyorsuló lába:
őszpatinás, észderes.

Körtáncunkban kanyarog
forgó korban, koromban.
Sanyarogva fanyalog
piszkos kor por porondban.

Isten szeret, nem szeret:
egyre megy. Úgyis minden
utunk KOMÁBA vezet,
tagadjuk bár önhittén.

Faragott fájdalom

Amikor a stoplámpa fényes gombját megnyomtam
és vártam türelmesen hogy vörösről reményzöldre váltsion
végre
másodpercekbe passzírozottan rengeteg időt loptam
és persze megint rád gondoltam
nyájas emberiség
nyilván nem az összevissza barangoló nyájra
hanem csakis a sajátomra
mert emberiségből ugyebár tetű sok volt a múltban
jórészüik már fenn a magasságokban
mások a pokol fenekén
és szanaszét nyakig érő bűzös gondban
bizonyísten rád gondoltam
és a meglepetésre
ami csakis akkor érne
amikor szobrot állítanék neked
és akkor abban a lámpaváltó hosszú pillanatban
ismeretlen arcod kifaragtam
drága barátom
és így igazzá szépültél mindörökre
az élethű szobor így szólt
bajban voltál melléd álltam
szépreményben izzott szavad
miközben észrevétlen magamról mintáztalak
s mert időm volt bőven
egyre másra faragtam a szobrokat
minden útkereszteződésben
kifaragtam sietve kapkodva apám anyám testvérem
mindenféle jószáganyagból lelki márványból
kifaragtam félelem életem kiszenvedett társát
reám ragyogtatott tündöklő csillagvágyból
barackvirágból
krispány* illatából
szemfedőmagasra kúszó cédrusfából
szívbookmarkolások lajstromából
szerelem hangzavarából
hálából és halálból

reám hagyott holdtalan éjszakákból
megannyi észrevétlenül mélyülő ráncból
világomvége beteges lázból
berozsdásodott téphetetlen láncból
amikor aztán azt hittem se időm se erőm nincs már másra
s hogy vörösből sohasem vált át a tilalomfa lámpa
faragtam tovább Michelangelo módra fájdalommam
magasította emlékoszlopokba
maradtunk aztán táncba
szemeltek minket láncba
történhet ez mással is

A fájdalomfaragó tánca

*gyere kislány rákászni
megtanítlak pávázni
szírmot bontott az idő*

*aznap szerda délután
valamivel ebéd után
Michelangelo fázt*

*sebét is kitakarta
ő is csak elvakarta
szöbrot terített rá a szél*

*miközben leonárdost
álmodott egy mosolygóst
redőn redő lett rajtam*

tört pillanatokba tömörítve évek futottak
és sorban szobrokat kellett emelnem családtagjaimnak
fiamét fekete gránitból kemény szenvedésből
magasra igyekvő szálfadöndülésből
titkon ellenünk vonuló üldözésből
sunyi zendülésből
éppúgy mint nyílt fenyegetésből
álcázott és akart felelőtlenségből
ártatlant ért vérmérgezésből

és faragtam a kifaragatlan készhasításokat
bennem sűrűsödő lelki záporokat
könyvalakban hordozható síroszlopokat
gyászhasította fejfákat
a jobbakat akarásnak
a mégis megmaradásnak
a rendes feltámadásnak
mindazoknak akik örökké merészen másak
sok barátságos képű vadidegennek
akik sohasem szerettek
akik kinevettek
meg sem vetettek
amikor nem fújtam velük egy követ
s lelkemben másként alakult a magamnak szőtt szövet
s szívemből jött ki ami a számon
hogy álmuk sosem volt az álmom
s ha kimondtam hogy sajnálatosan gyávák
és magukat ajnározó üresedő pávák
ha megvetettem kaparjukurtaságuk
törtető lihegő akaratosságuk
tótágast játszó kivagyiságuk...

ilyenformán a végtelenbe tágult szempillantás alatt
elrettentő szobrászkodásom azóta sem apadt
faragom világom csömör sivatagját
homokba írom minden rossznak arcát
s mert még mindig rengeteg az időm
sorba veszem rendre minden hű szeretőm
formázom szobrozom a megfelelő anyagot mérem
kitalálom néha kölcsönkérem
hogy hiánytalanul valamennyit emlékezetembe véssem

és nyúltam elsőként a legősibb anyaghoz
nyíltan szeretnék hű lenni magamhoz
génjeimből faragtam ki lányom
és őseimből indult első unokám
szép szóból nagyapa szeretetből
jövőnké alakítható igyekezetből

jussom éppen annyi amennyi
valamennyi tőlem kitellett gesta hominum
lelkem formája művészetdarab
saját különbejáratú gesta hungarorumom
szobraimmal telerakott Húsvét szigetem
melyet nem láthatott háromszáz évvel ezelőtt Jakob
Roggeveen
és amelyikről fogalma sohasem lesz Dänikenéneknek
mert szobraim nekik már semmit sem üzennek
(és nyilván különbek azoknál a kínai katonáknál
akiket koruk százával ezrével a föld alá plántált)
lehurbolt fájdalom gebék mezőségi éveim légyapírján**
melyet a szégyentelen idő lenget világrajöttöm és halálom
huzatában
hogy akaratom szerint legalább egy napévig***
hírdetőoszlopok legyen
kedves barátom
egyetlen hívem
embertelen emberiség

rossz szokásaid rabja
ként komolyan a tűzparancsolatot sem veszed
elvesztegetett eszed
heverteted parlagon
és nemsokára a napév hónapja lejár
annyi ez mint az idő amely alatt zöldről vörösre vált a lámpa
reményről háborúra
világrajöttünket siratásról kóma hörgésre

mindezekből persze készíthetnék mutatós kőszobrokat
hiszen a Kolozsvári testvérek kései testvére vagyok
szobrász szülők nagyreményű reménytelenje
tehetségemet a Ref. Kollégium kézimunkatanára
magyartanára
igazgatója
de mézeskalácsos apám
a bonchidai nagyvásár
és néhány könyvkiadó szerkesztője is elismerte volt
de egy szemvillanásra amikor éppen vált a lámpa

hirtelen az is eszembe villan amit egy öreg székeltyől hallot-
tam

há sze maga törődik – kedves?!
feleletem azóta is késve repdes
szuperkemény szárnyával szempillantás alatt
töri összezúzza szobrozott szobraimat

mióta lélegzem sietős az utam
tiltások vörös lámpája alatt
állok a velünk történtek mögött
gombnyomásos indulattal
és időtlenné faragom minden pillanatomban

** 1807: "Egy rossz iskolájába krispány virág – Körtvélyfája
(Erdélyi Magyar Szótörténeti tár VII. kötet, 618. old., no.*

Krispán "színű" – szürkészöld)

*** Wass Albert: Farkasverem című regényéből vett hasonlat*

**** 25 827 földi esztendő, ennyi év alatt járja körül a nap az ál-
lat "kör csillagképeit"*

Vágy és szenvedés

Nincs vágy, nincs szenvedés – Buddha

minek a szám, ha szép szavam nincsen
minek a vágy, hisz szeretőm sincsen
nincsen szava a tiszavirágnak
nincsen szája a párosodásnak
keserű-édes méz a vágy mindnek

Tiltakozás

Tiltakozom a ráncaim ellen.
Ülősztrájkba kezdtem sokasodó és
dagadó anyajegyeim hazugságai miatt:
ezek nem anyámtól valók,
hanem csikorgó testem tökéletlenségei.
Felvonulást tervezek, gerincem jajdul,
nyakamon érzem, pocakom mily nehéz.
Hajam helye ostobán nevemhez igazodik.
Tüntetek, lázas lobogókat lengetek,
messze látszó feliratos táblákat állítok
tiltakozásul, mert nem áll, ami keményen állt.
Hajlott háttal memorandumokat nyújtok át
magamnak, hogy csoszogásaimat azonnal
peckes léptekké alakítsam. Fel a fejfel!
ordítom, és fogam volt fehérjét takarva rohanok,
kész vagyok, ha kell, túsul ejteni életem javát,
öngyilkos terrorista módra, testemre
erősített éveimet felrobbantom, falvédőre röpítem
magam, ahonnan jöttem hajdanán.
Térképet rajzolok véres hús cafataimból,
s lelépek róla hirtelen, ha nem teljesítik
rögtön – most azonnal – követeléseim:
Munkát! Kenyeret! Szerelmet! Jövőt!
Egyesülni akarok valahol, valakivel, valamiért.
Ha kell, igazságomért a mennyekig felmegyek.
Holtan sem fogok – mert nem akarok – megöregedni!

Este

eljött hát az este
egy nap ez a világ
hány csók az életünk
tudjuk mi vár miránk
ha fel nem ébredünk
egy lépést előre
kettőt szépen hátra
tangózva ébredünk
lejtünk másvilágra
ennyi az életünk
és a hirtelenben
moccanó értelem
kilépés-életünk
pillanat-félelem
hogyan fel nem ébredünk

Búcsú

Balassi nyomán

Már nem sokasodik, már nem aszúsodik
a bú fölöttem
Éltem elégségét, létem javarészét
szépen töltöttem.

Mármost józanodom, mikor tántorodom
édes illatától.
Látom káprázatom, ébren ábrándozom
égett világától.

Évek sorakoznak, mérgek rohamoznak
félsz-felejtés helyett.
Mint rossz kábítószer, muszáj óvószer
sok-sok évem felett.

”Mint sík mezőn csak egy szál fa egyedül
úgy élek”,
Semmim lombozódik, kedvem zsugorodik,
henyélek.

Minden korahajnal, ébren élém nyargal,
serkent megint.
Szép jó Violáktól, bögyös leányoktól,
szerelemtől int.

De mint jó iparos, létem zűrzavaros
jelenemben.
Már csak búcsúzásom, legyen megszokásom
életemben.

Szervusz, világ- virág, szia, északkelet,
tere-fere.

Rúgom a hetvenötöt, vágyam töpörödött
csere-bere.

Inkább jómagamat, minthogy sok másokat
eddig szerettem.

Némely igazságtól, sok rút gazságtól
most búcsút vettem.

Elmenőben

magamra húzott takaró
kérdőjelem már halott
agyam sem ver rá habot
múltam alatt fekszem

kikandikálnom nincs miért
lehettem volna léha is
kongó kobakú béna is
a jövőt el nem érem

össze sem raktam jól magam
lelkemre nem ragadt öröm
másokhoz sincs már sok közöm
kit érdekel? nem engem

ha fal utánam nem marad?
nevem kőműves kelemen
a nyugtáimat sem lelem
földben asszonyom pora

Helyzetkép

bennem hideg van
bensőm romokban
hálni jár belém
a sápadt remény

fekszem homokban
testem romokban
mozdulatszegény

Nyári zápor

választékot fésülök
megmaradt gondolataimba
csupaszon fénylik a hiány
ami kevés marad
szálanként digitális óraketyegés
szürkére butult fejemben

haikuk röpködnek szövegmező fölött
öt szótagos szárnyuk svédesen t(ö)rött*
szél hozta magból citromfű integet
ablakom alatt illatoz
gyógyítaná álmatlanságom
páratlanságom fűhúzó álmait
letépem mint a hangszálat
minden nyárutón és ősz előtt

idő illatát érzem
ma sem én vagyok
ki vakond és tetszhalott
kifordítom szemüvegem
messze látni magunkba kell

valahol vannak még angyalok
ahol befelé nyílnak az ablakok
tágas mezőkön betűsor
mit kedvem szárnya leporol
sorok bújnak hozzám kedvesen
kerítős kedvem lesz teljesen

okos telefonom kotyog
összezerőttent világom tágul
magyar ábécére hajtom fejem
hangyák görögnek száraz talajon
esőt izzadok és csavaros álmat
gondfelhő és szivárvány lesz a takaróm

tenyerembe köpök elszántan
élni mindig akarni kell
fűnyíró zsibong a vágyban
mely tetteimben magára lel
beszélgethet egymagában az igével,
mely egyes számban nem felel

ősapám a Malomárok mellől
most Mátyást pólyában látni visz
s ilyet még nem aszott Európa
mely bronzba öntött századokkal
kérésünkre végre nyakunkba ült

előttem és mögöttem a parkban
az idő szálánként aprítja a reményt
holnapra fészülten újraéled halkan
tudatos füvek példája éltet
Király volt, ki engem kincses városunkban
apró igazaink kofájának világra szült

autópályánkon szembe jönnek velünk
fényszórós villogtatásokkal tetteink
magunkat üldözve nem menekülhetünk
sunyi GPS-ek irányítják lépteink
és sok ezer Laci nyakunkra ült

Idők járásának bevásárló centrumából
habzsolunk hevet, jeget, kacsatot
felmelegedésre kárhozottak halmazából
kiszámíthatatlan tornádókban elnapolt
záporok aranyának fura fénye
egyénekbe zsibbadó homályba hűlt

*trött – fáradt

Summa

múltam kezét szorítom hálásan
kétszínűre festettem magam
olcsó húsomnak híg levét agyamban
már gyermekkoromban lékelésekkel próbálta
amikor fejfel vitt a cementkorlát sarkának
és a játszótársam által egyensúlyozott
jégtörő vasával jól fejbekólintott
később jött meg az eszem,
háború volt a második világhégés
késtek a buszok és a vonatok,
későn érővé váltam magam is
négy szülő alatt cseperedtem anyátlanul
pad alatti szeretett huzatban
páromtól vártam az anyait
miközben megszokásból anyává tettem
családom szétverte a szekus akarat
múltam vigyázta besúgó nem lettem
vörös káderlapom ellenére magamban ellenálló
hálásan köszönöm nyugtalanságommal
sakkozom ráérősen régi barátom ő
levett kalappal áll a velem történtek fölött
ketten figyeljük miként öregszik
segítségemmel szépülve múltam
a mindig mostohának öltözött jelenben
a ki tudja hányadik világháború idején
ki múltjával hálásan szorít kezét
mert szokásból a megalkuvással ténfereg
a sír előtt visszasírni mit lehet
köszönet érte, hát köszönet,
nem kellett volna, igazán nem kellett volna
de mást nem lehet, mást már nem tehet

Szálfatüske

Öregre száradt, tüskét keményít
garmadával. Örömet remél
zsiráf-nyakú nők puha ajkára vágyva,
babusgatott babérleveleit ajánlja,
sóvárgó kopaszságát sem bánja
képzelt látogatója előtt.

Korhadó szálfá halovány zöld
rengetegben, szikkadt ágaival
alkonyi szellő selymébe kapaszkodik.
Magánya titkos, mélyen emberi.
Hullámzó emlékei hosszú hajába
temetkezve nyilallnak tüskés végnapjai.

Most múlok pontosan

vén parafrázis

A Csík Zenekar nótájára, kortársaimnak

most múlok pontosan
engedik hadd menjen
életem halálom
bizonyos egyetlen

itt állok egy helyben
ennyi jutott nekem
pislákol elhörög
naponta kenyerem

nézem hogy elalél
bennem az élet
szatyrában sok kacat
rám ragadt remények

magamat siratom
figyelj már kiskomán
a kozmosz tengerén
hánykódom rakomány

sántikálnék tovább veled a létben
álmaim felpiszkált apró motorján
merevlemezem vért vibrál a gépben
múltam gát és sok cseles csalógány

mióta képzelem
magamat látom hol pokol
babusgat a voltam
jövőm így haldokol

„szilánkos mennyország
folyékony torz tükör
szentjánosbogarak
fényével tündököl”

Kő kövön

vállra vetett versek

kő kövön nem marad
minden ár emelkedik
s tetőzik a harag
egyszer majd kitudódik
kinek szólt a harang

Koppány dala

Neved kimondtam: megteremtettelek
Rádolvastam minden ígézetemet
Szómmal szorosan bekerítettelek
Gúzsba kötve igékkel ütlegettelek

Kilendült nevedre
Szita-szita péntek
Fel-felsír a gyermek
Szita-szita péntek
Jó és rossz hatalma
Öröktűz zabszalma

Jobbról balra
Nyárból télbe
Fényből sötétbe
Fehérből feketébe
Hív, küld, visz az Úr

Vassal próbáltam tüzet
Házamból nőtt égígérő fád alatt
Vastagodó tüskés törzsén kúsztam
Baltámmal balogul csapkodtam
Szita-szita csütörtök
Teremtő zabszerda

Arccal borulok a földre
Kilenc égben jártam
Táltosodat vártam
Nézőidet láttam
Zengték éneküket

Vesztettül vertem a dobokat
Viaskodtam nagy szellemekkel
Tomboltam tovatűnt lelkemmel
Átélttem világmindenséget

Lóvá tettek dühös bikává
Nincs ki átvenné tudásom
Tehenek véres tejét vesszőzőm
Könyörögve ajtót nem nyitok

Áldozattá kellett lennem
Fürdök forró kancatejben
Halálbagoly társa lettem
Világmindenségen dobolom dalom

A pokol tornácán

lehetnék magam is Lőrinc
jeles ősom utóda
kardélre hányt orral
ijesztőképű lovag

s lettem akarattal
örökölt tiszteletből
Szent Patrik nyomában
kegyesen kíváncsi zarándok
bőröm alá rejtett sebekkel

álltam a Vörös tó partján
láttam magamat a pokol
tornácát ölelő tiszta vízben
lélekgondozásra jelentkezőkkel
motorcsónak repített
a szelídített Purgatóriumba

a perjel lovagként fogadott
sétára vitt a szigeten
Lőrinc bátyám idejében
volt itt ördög és a pokol
tenyérnyi fehér-fekete világ

kis üreg volt a pokol bejárata
mit betemetett az idő
térdelnek fölötte ma
imáikat mormolva
hitükben erősödni
óhajtó fáradt emberek

vízen és kenyéren élnek
három napig mezítláb járnak
fekhelyük többszillagos

az esti hálaadáson
fiatal fekete prédikál
egyébként a szigeten minden
tisza és korszerű

Lőrinc bátyám látomásairól
nem szóltam a személyzet
bő ebédjén sem a bővebb vacsorán
ahol a perjel vendégeként
kiváltságosan nagy adag sültet kaptam

Lőrinc pedig nem magát
hanem királyát látta
ledér asszonyállatokkal
kádfürdőben s hogy életet
másodszor is mentsen
jobb erkölcsöket kívánt
felséges Zsigmondnak urának

a sok utazásban okosodva
szemben álltam a lovaggal
kíváncsian figyeltük egymást
láttam hogy a pokol tornácán
félelmét köpenyegének
útporával lerázta hirtelen

kétkedést tanult ott lenn
a magamét hozzátehetem
ő Dante előtt, én Dante után
jártam s járjuk még
a kiszabott időben a poklok
térdkalácsokkal fényesre
koptatott virtuális útjait.

Tudatlanul

megint üres tudatalatti ágyam
agy-tisztára mosott ész-simára vasalt
ágyneműm most is érintetlen
csecsemőként kőbölcsőbe fektettek
s nem nőtt ki belőlem a Mindentudó

nem ringattam soha glóriás babákat
mindig magam fölött virrasztottam
kihúzott derékkal cselekvő éberen
istenektől örökölt elmúlásra várva
a percet mikor szép emlékek híján
végső megnyugvásomat színlelve
a mérhetetlen idő párnáján pihenhetek

tudatuk alá magunkat mélyen beásva
vesztegelnek világnézeti bajnokaink
egyszázelevűek újra a végső viadalra
isteni uralmukra készülnek itt

hitem izzó anyagiságomba révül
rajongva a felfedezetlenhez közelít
magam vagyok a lehetséges csoda
ólmos eszmék súlyát kilóval mérték
jövőtlenül sok sártól súlyos pihe
az égis éő transzcendens függőségében
dönthet-e mindig a soros isten

megbabonázott tekintetünk mindet
élethossziglan magunknak rendeli
kinyilatkozásokban dogmát dogmára szül
védi tévedhetetlen hitt önmagát
bélyegzett emberségem bénítja szüntelen

Áldozat

Agyunkba perdült új gondolatra,
- „Vesszen hát minden ellenségünk!”-
mint kórokozókra a jó sejtek,
rácsimpaszkodnak dogmák őrei,
és rendre elpusztulnak a gyengék,
- betegség boklász bennünk szüntelen -
s ha győz is a jó, az új, az erős,
győztesként is – mindnyájan meghalunk.

Végtelen

Pillanat az élet
Apró pont a vég előtt
Zsákmány mit lelőtt
Az örökös kezdet

TAR KÁROLY,

író, szerkesztő, 1935. augusztus 30-án született Kolozsváron. Apja Károly, cipész munkás, anyja, Király Vilma, édesipari munkás. Felesége, született Paizs Margit, szakképzett könyvtáros (1938–1994). Gyerekei: Koppány Zsolt (1964–1982), Zsuzsanna (1967) foghigiénikus. Tanulmányai: fémipari technikum (1948–1952), bukaresti St. Gheorghiu Akadémia., újságíró szak (1961–1963); Marosvásárhelyi Pedagógiai Főiskola (1967–1971), Sajtóvezető képző, Bukarest (1972–1974).

Dolgozott lakatosként, műszaki rajzolóként és tervezőként, 1958–68: a kolozsvári Igazság napilap munkatársa. 1968-ban kilép a laptól és fél évig a Helyipari Vállalat technikus, 1968–1970: az utolsó magyar nemzetiégi közművelődési felügyelő Kolozs megyében, 1970-től az Ifjómunkás rovatvezetője, publicistája, az Ifjómunkás Matiné újraindítója, az Ifjómunkás Zsebszínház egyik alapítója, 1987–1988: a Napsugár és a Haza Sóllymai irodalmi gyermeklapok főszerkesztője. 1990-ben a Kolozs megyei RMDSZ szervezőbizottságának vezetője, a Szabadság napilap egyik alapítója, külső munkatársa; megszűnéséig a Szabad Európa Rádió tudósítója. 1991-ben az Erdélyi Szépművés Céh újraalakításának egyik önkéntes szervezője és törvényes beiktatója, a Magyar Nemzet tudósítója, az Erdélyi Kiskönyvtár alapítószerkesztője, 1994 végétől 1995-ig az ESZC intézője, 1993-tól az Erdélyi Napló főmunkatársa.

1995 végén, fia, szülei és felesége halála után, svéd–magyar unokái nevelésére Svédországba megy, 1997-től (megszűnéséig) a Svédországi Magyarok Országos Szövetsége Anyanyelvünk Alapítványának kurátora, könyvsorozatának elindítója (Vallomások az anyanyelvről, Glória Kiadó, 1999, Kolozsvár. Tar Károly: Svédországi magyarító szöszedet, Debrecen, 2004). 1998-tól a Lundi Lap alapítószerkesztője, a Lundi Lap Társaság alapítója, 1999-ben a kolozsvári Krónika tudósítója, a Magyar Liget, a dél-svédországi magyarok családi lapja (<http://hhrf.org/magyarliget>) és az Ághegy című skandináviai magyar irodalmi és művészeti lapfolyam (<http://www.hhrf.org/aghegy>) alapítója és szerkesztője, 2002-től a lundi rádió magyar adásának alapítószerkesztője, a Lundi Magyar Kulturfórum titkára, 2005-től a bevándorlók svéd nyelvű lapjának az Över Gränsen főszerkesztője, az Ághegy-Liget Baráti Társaság alapítója és tiszteletbeli elnöke, a Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társaságának választmányi tagja.

Tagja a Román -, a Magyar és a Svéd Írószövetségnek valamint az Erdélyi Magyar Írók Ligájának. 2002-ben, a Magyar Írószövetség irodalmi pályázatán különdíjat, 2006-ban, a Várad folyóirat Horváth Imre pályázatán különdíjat, 2006-ban az Irodalmi Jelen regénypályázatán *Szerenád dobra, cintányérra és egyéb ütőhangszerekre* című munkájá-

ért különdíjat kapott. A magyar művelődésben végzett munkájáért 2003-ban a Magyar Kultúra Lovagja címmel tüntették ki, 2011-től a Lovagrend alapító tagja. 2013-ban az Ex Libris díjat kapott. 2014-ben a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével, 2014-ben a Magyar Újságíró Szövetség Aranytoll díjával tüntették ki.

Munkái:

Köszönöm, jól vagyok (kisregény, Irodalmi Könyvkiadó, Buk., 1969), <http://mek.oszk.hu>; *Hazai utakon* (riportok., Dacia Könyvkiadó, Kv., 1976); *Nyári mese* (regény, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1981), <http://mek.oszk.hu/0200/02066>; *Pléhmadár* (novellák, Kriterion Könyvkiadó, Buk., 1982); *Szerelmes földrajz* (riportok, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1983, <http://mek.oszk.hu/02700/02716>); *Az ismert katona* (regény, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1985), <http://mek.oszk.hu>; *Viselkedjünk* (illemkönyv, Dacia Könyvkiadó, Kv., 1987); *Vakációs mesék* (meseátdolgozások, Napsugár melléklet, Kv., 1988) *Tótágas* (színjáték, Színház, Bp., 1988 és Nis Kiadó, Kv., 1994), <http://mek.oszk.hu/01900/011913>; *Romániai magyar nyelvű-dő szótár* (Sztranyiczki Mihállyal, NIS Kiadó, Erdélyi Kiskönyvtár sorozat 1., Kv., 1992); *Erdélyért kiáltom* (közírások, NIS Kiadó, Erdélyi Kiskönyvtár 2., Kv. 1992) <http://mek.oszk.hu/02000/02024>; *Bíró György alíás Kutya nekifutásai és kutyagolásai a mindig rózsás sportpályákon és a habértalanul is egyetlen életben* (Koppány Zsolt néven, regényrészlet, NIS Kiadó, Erdélyi Kiskönyvtár 3. Kv., 1992); *Bög Viola Társaság* (hármás regény, Erdélyi Szépmíves Céh, Kv., 1994, <http://mek.oszk.hu/10400/10463>); *Faragott fájdalom* (napló, NIS Kiadó, Kv., 1995) <http://mek.oszk.hu/01700/01703>; *Tótágas pillanatok* (egypercesek, Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1995) <http://mek.oszk.hu/02100/02116>; *Gyáspárta* (versek, Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1995) <http://mek.oszk.hu>; *Erdélyi sors* (szociográfiai írások, NIS Kiadó, Kv., 1996) <http://mek.oszk.hu/02000/02067>; *Tanúók nyomában* (riportkönyv, NIS Kiadó, Erdélyi Kiskönyvtár 20-21, Kv., 1996) <http://mek.oszk.hu>; *Illemszótár* (Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1997) <http://mek.oszk.hu/01500/01552>; *Szerenáád* (kispróza írások, Erdélyi Híradó Lap- és Könyvkiadó, Kv., 1997) <http://mek.oszk.hu/01300/0153>; *Üdv.* (versek, Stúdium Könyvkiadó, Kv. 1999, a szerző rajzaival) <http://mek.oszk.hu>; *Létszó* (versek, Stúdium Könyvkiadó, Kv.2001) <http://mek.oszk.hu/01200/01278>; *Az ismert katona*, (különféle cenzúrázás után helyreállított második kiadás, Stúdium Könyvkiadó, 2002) <http://mek.oszk.hu>; *Magyar dolgok*, közírások (NIS kiadó, Erdélyi Kiskönyvtár 22., 2002) <http://mek.oszk.hu/01900/01927>; *Az Egyetemes Magyar Képzőművészeti Egyesület Stockholm*, monográfia, magánkiadás, 2003; *Svédországi magyarító szószeredet*, LSZM Kiadó, Debrecen, 2004, <http://mek.oszk.hu/01500/01527>; *Kollégiumok, Képeslapok* - <http://mek.oszk.hu/01300/01353>; *És*-versek, jelenetek, töprengések, Stúdium Könyvkiadó Kolozsvár, 2005, <http://mek.oszk.hu/01900/01914>; Tar Károly válogatott írásai – (22

kötet) CD-lemezen, Ághegy-Liget Baráti Társaság kiadása, Stockholm, 2005; Kutyatár, Irodalmi Jelen Könyvek, Arad, 2005, <http://mek.oszk.hu/01900/01940> ; *Az ismert katona* (színjáték két felvonásban) Ághegy, 11-13 és 14-15. szám; *Szerenád dobra, cintányérra és egyéb ütőhangszerekre*, Különdíjas regény, Irodalmi Jelen Könyvek, 2007, Arad és Hangos könyv az Ághegy-Liget Társaságának kiadásában, *Szárász odázis*, színjáték sorozat, 2009; Ághegy Könyvek–Erdélyi Szépműves Cél – Ághegy Könyvek és MEK: <http://mek.oszk.hu/01900/01926> 2010; *Mesés közlekedés*, gyermekkönyv, Mayer Hella rajzaival, AB-ART, 2010, <http://mek.oszk.hu/02000/02038>; *Itt és ott*, versek–Ághegy Könyvek, 2011; <http://mek.oszk.hu/05900/05941>; *Erdélyi mézeskalács*, lírai receptkönyv (Lektorálta: Dr. Kós Károly), Méry Ratio, 2011; <http://mek.oszk.hu/01700/01705>; *Pánik*, regény, Ághegy Könyvek, 2013, Erdélyi Kiskönyvtár, 2014, <http://mek.oszk.hu/08300/08311> ; *Táncbáz*, gyermekversek Pusztai Péter rajzaival, Ághegy Könyvek, 2012, <http://mek.oszk.hu/01200/01277> ; *Nem így akartuk* (id. Tar Károly), Erdélyi kiskönyvtár, NIS Kiadó, 2012, <http://mek.oszk.hu/10800/10881> ; *Firka-irka*, gyermekversek Pusztai Irina rajzaival, 2013; *Ami eszembe jut*, kispórái írások, Ághegy Könyvek, 2013, <http://mek.oszk.hu/10200/10246> ; Erdélyi kiskönyvtár, 2013; Summa I. *A Boldog utcán innen*, önéletrajzi regény, 2013, <http://mek.oszk.hu/10400/10479/>; Summa II. *Saját lábon*, önéletrajzi regény, <http://mek.oszk.hu/11000/11074>; Summa III. *Ezer kilométerekel-1*, önéletrajzi regény, 2014. *Hajnalba vadnyuszák ablakom alatt*, regény, Ághegy könyvek, 2013, Erdélyi kiskönyvtár, 2014, *Vers-kép* - Moritz Lívia festményeivel, Ághegy könyvek, <http://mek.oszk.hu/12000/12000>, 2014; *Játékos torna*, Soó Zöld Margit rajzaival, 2014; *Titoktár*, jegyzetek, Ághegy Könyvek, 2014; *Kedves könyveim könyve*, esszék; 2014;

Antológiákban: *Egyszer mindenkit szólítanak*, Romániai magyar elbeszélők, Dacia könyvkiadó, Kolozsvár, 1984, Korunk évkönyv, 1988 *Körkép*, Harmincegy mai magyar író kispórája, Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1991, *Csillagszóró*, Szabadság, Kolozsvár, 1992.

Fordítás: Werner Aspeström: Jégjelentés (Israport), (Ister Kiadó, Bp. 1999), <http://mek.oszk.hu/00200/00264>. Dohi Alex: *Altermundia*, versek, fordítás Ághegy Könyvek, 2009. Dohi Alex: *Illatok könyve*, versek, Ághegy Könyvek, 2000, Dohi Alex: *Definíciók könyve*, fordítás, 2010; Tomas Tranströmer: *A nagy rejtély*, Den stora gatan) versek, fordítás, 2013; Homage Tomas Tranströmer, Ághegy Műhely, 2014.

Tartalom

Létszavak

Időszámítás	9
Cserepek	10
Felelet	00
Mondjuk	12
Kenyérdúcos hajnalon	13
Létszakok	14
Séta	15
Mindennapi kenyerem	16
Végszakok	17
Itt és ott	18
Ezredvégi	21
Kérvény	22
Lelkek párzása	24
Rongyos élet	25
Tan	26
Elkenődött maszat	27
Műtét	28
Látomások	29
Látó	31
Sors	32
Hol vagy?	34
Bölcsességek	35
Béna sóhaj	36
Nyugtató	38
Félelmeinkből	40
Haiku-koszorú	41
Egy ismétlődő bővített mondat	42
Téli szél	43
Non-nosztalgia	44
Bolyongás a világhálón	45
Évszakok	46
Régi bánat	47
Boldogság! Jó reggelt!	48
Özvegyült bölcsesség	49
Leltár	50

Párban

Pillanat	53
Társas dal	54
Látod	56
Egyes	57
Éva	58
Lilik	59
Imádat	60
Erotikák	62
Éva örök	63
Egykedvű dal	64
Versteke	65
Téli sóhajtas	66
Téli mosoly	67
Kurta képzelet	68
Karomban	69
Álmomban	70
Akt	71
Vágy	72
Pucér élet	73
Gyászpárta	74
A nők akár a csillagok	76
Szemben a semmivel	77

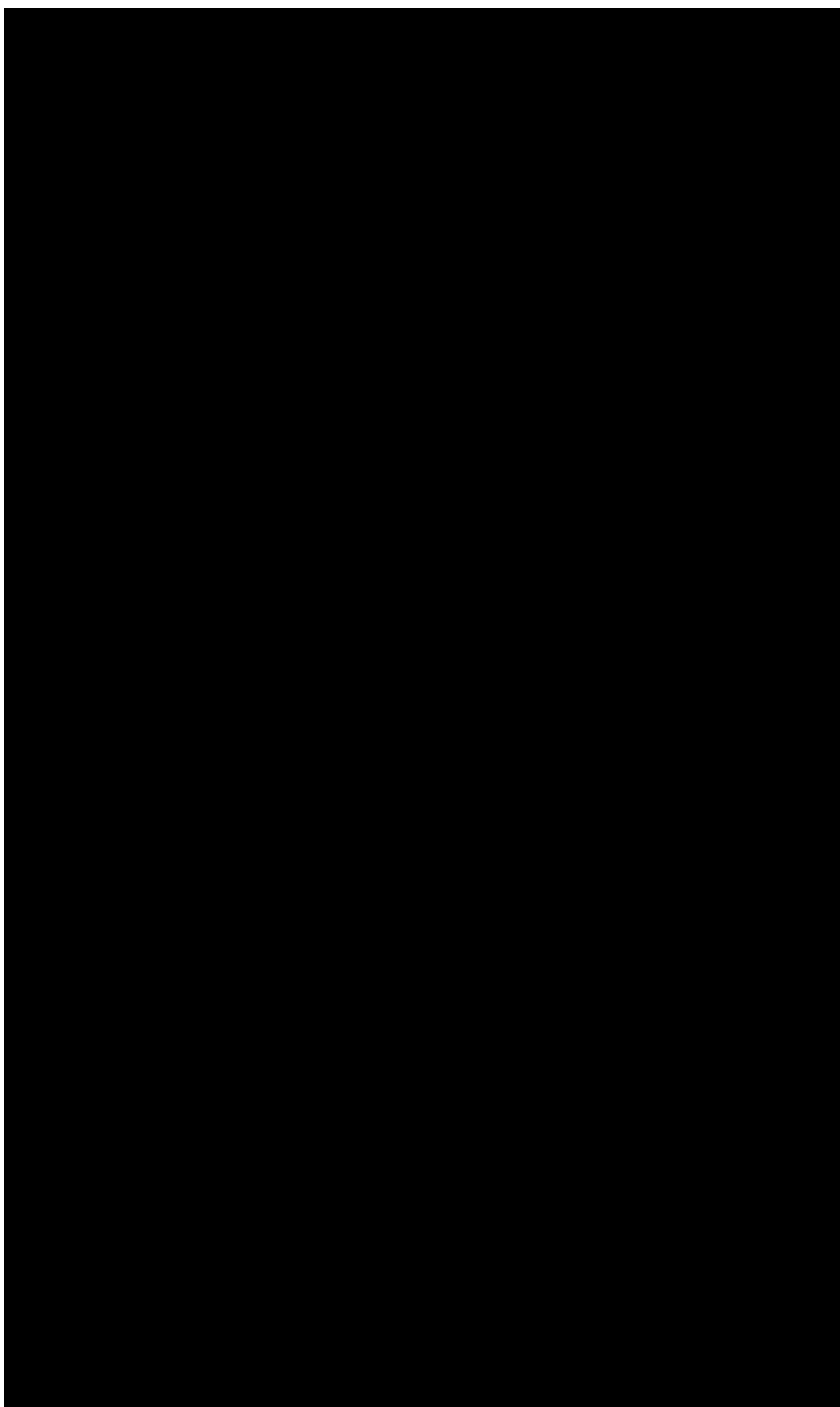
Perben

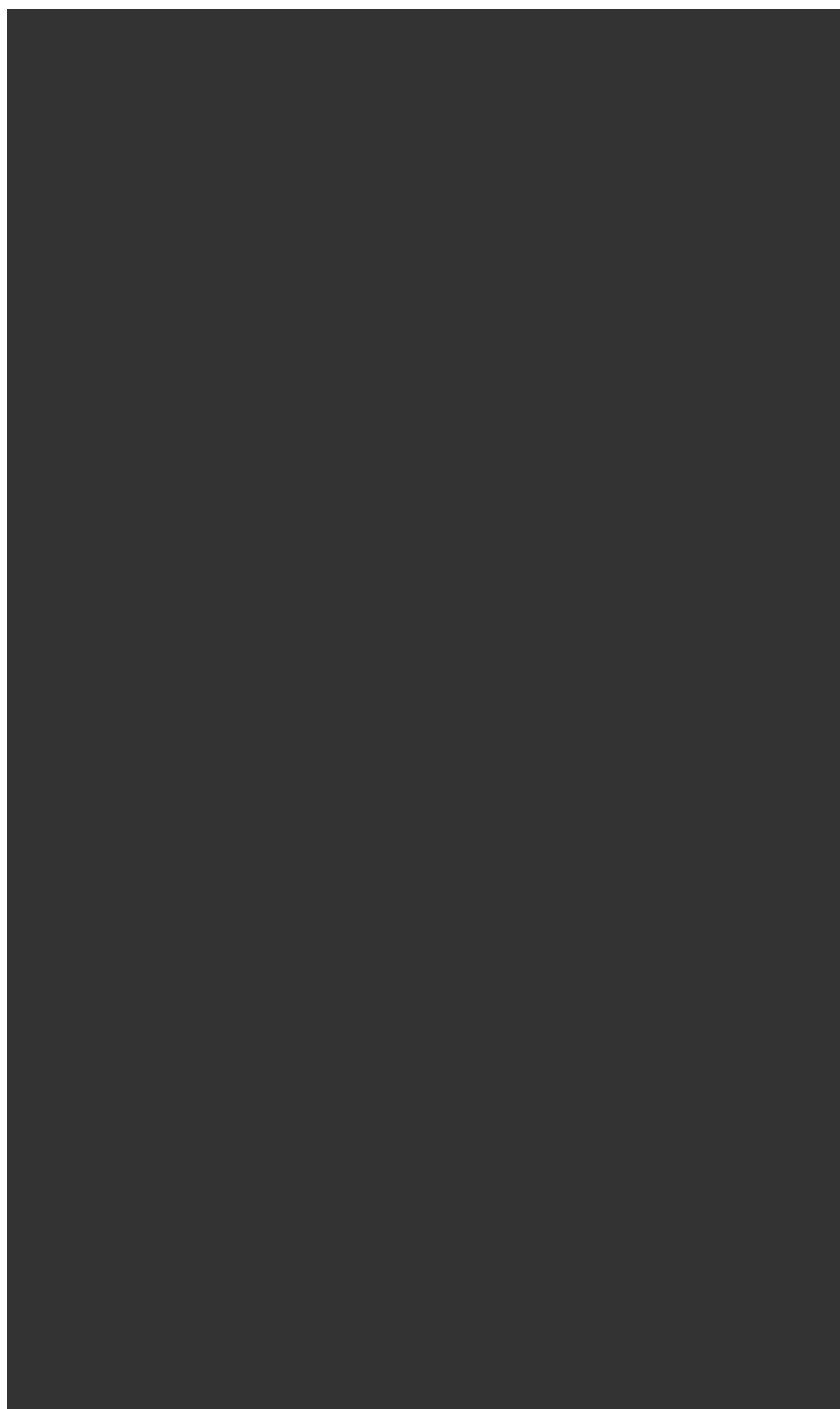
Vissza és előre	81
Indulat	82
Kívánság	83
Sámánkodva	84
Barátság	85
Ha én Isten lennék	86
Töredék	87
Tisztelt Úr!	88
Tükörben	89
Keserű	90
Meztelen	91
Hazug világ	92

Örökös küzdelemben	93
Végszó előtt	94
Koporsó	95
Földindulás	96
Tény	98
Párizsi levél	99
Figyelmeztetés	100

Kazár párnán

Remény	103
Végtelen oszlop	104
A szomorú fűz halála	105
Életrajz	106
Hetvenkedem	107
Lehettem volna	108
Hiány	109
Hetyke dal	110
Az alkotó	111
Egyszerű elégia	112
Faragott fájdalom	114
Vágy és szenvedés	119
Tiltakozás	120
Este	121
Búcsú	122
Elmenőben	124
Helyzetkép	125
Nyári zápor	126
Summa	128
Szálfatüske	129
Most múlok pontosan	130
Kő kövön	131
Koppány dala	132
A pokol tornácán	134
Tudatlanul	136
Végtelen	137

eljött hát az este
egy nap ez a világ
hány csók az életünk
tudjuk mi vár miránk
ha fel nem ébredünk

egy lépést előre
kettőt szépen hátra
tangózva ébredünk
lejtünk másvilágra
ennyi az életünk

és a hirtelenben
moccanó értelem
kilépés-életünk
pillanat-félelem
hogyan fel nem ébredünk